

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

ČERVENEC 2012

*Sola Scriptura - Jedině Písmo
Solus Christus - Jedině Kristus
Soli Deo Gloria - Jedině Bohu Sláva*

*Sola Gratia - Jedině milostí
Sola Fide - Jedině vírou*

OBSAH

Hle, modlář!	1
Znaky živé církve	2
Duchovní boj	7
Sedm způsobů, jak satan útočí na církvev	9
Nebezpečí pragmatismu v církvi	10
Pilíře reformované víry: řád spásy	14
Dr. Martyn Lloyd-Jones o evangelizační výzvě	16
Obrácení	17
Obrácení a pastorec	21
Znaky pravého bojovníka víry	23
Kompenzace křivd	29
Výzva učiněná Křesťanským společenstvím o. s.	30
Z pokladu předků	31
Vyvýšenost Krista v evangelizaci	33
Komu patří sláva?	40
Svoboda Božích dětí	43
Zápas o pneumatiku	46
Radostné spasení	46

HLE, MODLÁŘ!

◆ *...lakomství, které je modloslužbou.
(Ko 3,5)*

Lakomství je kořenem modlářství. Lakomý člověk se klaní před obrazem zlata. Jeho peníze jsou jeho bohem – natolik v ně totiž skládá svou důvěru.

Peníze jsou jeho stvořitelem. Když má dostatek bohatství, myslí si, že je „Někdo“.

Peníze jsou jeho vykupitelem. Dostane-li se do problémů, letí pro své peníze, aby ho vykoupily.

Peníze jsou jeho utěšitelem. Když je smutný, pohlédne na své příjmy a touto zlatou harfou zažene zlého ducha.

Uvidíte-li lakomého člověka, můžete říci: „Hle, modlář!“

– Thomas Watson –

The Beatitudes, www.gracegems.org

THOMAS WATSON

(1620–1686)

Anglický nonkonformista, puritán a kazatel. Charles Spurgeon o něm napsal:

Všechny jeho spisy a kázání jsou plně zdravého učení, praktické moudrosti a vynikajících aplikací. Jeho opravdová zbožnost, skvělé postřehy, praktic-

2 ZÁPAS O DUŠI

ké ilustrace a krása jeho vyjadřování z něj dělají jednoho z nejpůsobivějších puritánských autorů.

V období restaurace Stuartovců si získal věhlas jako kazatel, a poté, co se v roce 1662 odmítl podřídit zákonu o jednotné bohoslužbě, musel kvůli tomu opustit místo kazatele v kostele u sv. Štěpána. Kázat ovšem nepřestal – nevynechal žádnou příležitost a kázal po domech, ve stodolách, pod širým nebem, zkrátka všude, kde to bylo možné.

Později si pronajal velký sál, v němž pořádal veřejná shromáždění a zval každého, kdo byl ochoten naslouchat. Po roce 1672 získal povolení kázat v Crosby House, který patřil ochránci nonkonformistů Johnu Langhamovi. Zde působil až do chvíle, kdy mu selhalo zdraví a musel odejít na odpočinek. Uchýlil se do Barnstonu v Essexu, kde také zemřel. Pán ho odvolal ve chvíli, kdy se v soukromí modlil.

– jk –

ZNAKY ŽIVÉ CÍRKVE

◆ *...abys věděl, jak je třeba si počínat v Božím domě,...*

Církev je Boží lid, jsou to vyvolení, kteří slouží svému králi kněžskou službou (1 Pt 2,9a). Jsou to lidé, nikoliv budovy nebo organizace, jednotlivci, kteří tvoří svatý národ a kteří jsou jedinečným Božím vlastnictvím.

Je to lid, který patří Bohu. Církev jsou jednotlivci, kteří nepatří sami sobě, ale mají vlastníka, a podle toho vypadá jejich život. Tito jednotlivci jsou povoláni k tomu, aby hlásali:

◆ *...mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. (1 Pt 2,9b)*

Určitě jste si už v životě položili otázku, proč je tak málo křesťanů, kteří jsou věrní tomuto slovu a naplňují cíl, ke kterému je jejich Pán povolal. Abychom si na ni mohli odpovědět, musíme rozumět dvěma věcem, které mohou být příčinou tohoto stavu:

Za prvé je to **identita křesťanů** – mnoho lidí o sobě prohlašuje, že jsou křesťané, ale myslí si to o sobě např. proto, že chodí do církve, nebo proto, že byli pokřtěni, nebo proto, že byli jako křesťané vychováni. Pokud se ovšem nesetkali s Bohem a jejich jistota není zakotvena

jedině v Něm a v jedinečném díle Ježíše Krista a pokud nestojí na tom, že byli samotným Bohem vybráni jako kněží a oddělení jako svatí, nemohou naplňovat úkol, ke kterému Pán povolal svou církev – nejsou totiž křesťané.

Za druhé je to **nezralost křesťanů**. Jsou lidé, kteří se sice nově narodili z Božího Ducha, ale nevědí, že jejich cílem je žít pro Boží slávu. Možná i tuší, k čemu byli povoláni, ale nevědí, jakým způsobem to mají ve svém životě naplnit. Jenom pomalu a obtížně rostou v porozumění Božímu plánu, který jim zjevuje Písmo, protože toto porozumění je vytlačováno jejich vlastními představami nebo představami jejich vedoucích či jejich denominace.

Díky Bohu nejsme odkázáni na své vlastní představy o církvi, protože existuje něco, čím se můžeme řídit. Apoštol Pavel napsal Timoteovi:

- ◆ *Toto ti píšu pro případ, že bych se opozdil, abys věděl, jak je třeba si počínat v Božím domě, jímž je církev živého Boha, sloup a opora pravdy. (1 Tm 3,15)*

Bůh nechce nechat své milované – svou církev – bez pomoci. Prostřednictvím Pavla nám dává vědět, že Jeho vůlí je, aby služebníci věděli, jak je třeba si počínat v Božím domě, jímž je církev. Boží slovo je dostatečné k tomu, abychom podle něj mohli růst v poznání Pána i v porozumění tomu, co je to církev.

Jak bude tedy vypadat církev, která buduje věřící a pomáhá jim naplňovat jejich poslání? Dobrou odpověď najdeme ve Skutcích 2,36–47.

Základ církve

To první, co je vyjádřeno ve verši 36, je základ, na němž je církev postavena:

- ◆ ***At' tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem. (Sk 2,36)***

Petr ve svém kázání pokládá základní kámen církve. Slovy apoštola Pavla:

- ◆ *Nikdo nemůže položit jiný základ mimo ten, který je již položen, a to je Ježíš Kristus. (1 K 3,11)*

Petr zvěstuje Krista. Používá k tomu Boží slovo – vykládá Starý zákon, mluví o životě Ježíše Krista, o Jeho smrti a zmrtvýchvstání, o vyvýšení Krista. Boží slovo je základem Petrova kázání a centrem je Ježíš Kristus. Jeho slova jsou velice přímá a adresná. Nelechtá uši svých posluchačů, ale předkládá jim jasné pravdy z Božího slova – pravdu o Ježíši a Jeho vyvýšení a pravdu o lidském hříchu: To je ten Ježíš, kterého **vy** jste ukřižovali! Neuhýbá před hříchem, ale konfrontuje ho Božím slovem.

Boží slovo je meč Ducha Svatého, proto můžeme vidět velké věci, které následují:

- ◆ ***Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „Co máme dělat, bratři?“ (Sk 2,37)***

Je fascinující sledovat, jak zde Duch Boží jedná. Petr nedělá žádné mohutné výzvy, nehraje na city, ale jednoduše předkládá pravdu. A sami posluchači přicházejí s výzvou! To bylo skutečné dílo Božího Ducha.

Pohnutí srdcem, zasažení srdce – to je nádherný popis práce Ducha svatého. Tito lidé pochopili svou vzpuru proti Bohu, která je podstatou našeho hříchu, a chtěli s tím něco udělat.

Petr už měl jednu nedávnou zkušenost s tím, jak někoho zasáhnout – než byl Ježíš zatčen v zahradě Getsemane, vytáhl meč a zasáhl sluhu velekněze (J 18,10). Petr tehdy jednal tělesně a použil všechnu svou fyzickou sílu na to, aby zasáhl ucho jediného člověka. Po vzkříšení Ježíše a vylití Ducha svatého vidíme Petra, jak v moci Ducha svatého bere to nejlepší, co nám Bůh dává – duchovní meč, jímž je slovo Boží, a tímto mečem zasahuje nejenom uši, ale především srdce celých zástupů.

Když Bůh začne pracovat v srdci člověka, začne ho přitahovat ke Spasiteli. Tehdy člověk porozumí své ztracenosti před Bohem a – stejně jako Židé v Jeruzalémě – začne volat: „Co mám dělat?“

- ◆ ***Petr jim odpověděl: „Obráťte se a každý z vás at' přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ (Sk 2,38–39)***

4 ZÁPAS O DUŠI

Petr musel být ohromen tím, jak Bůh v této situaci jednal. Místo, aby ho kvůli Ježíši ukamenovali, vyjádřily tisíce lidí svou víru v Ježíše jako Pána a Spasitele.

Čiňte pokání a dejte se pokřtít – to byla odpověď na jejich otázku. V srdcích posluchačů mocně působil Bůh, jejich srdce byla obnovena Duchem Božím skrze kázání Božího slova, a proto je Petr vybízí k dalším krokům.

Všimněte si, že Petr mluví o pokání. Pokání není jenom pocit viny, vědomí usvědčení z hříchu nebo zkroušenost. Činit pokání znamená změnit své smýšlení nebo směr. Je to především změna postoje myslí ohledně Ježíše Krista. Zatímco dříve jsem Krista odmítal a nechtěl jsem ho znát jako Pána, který má nárok na můj život, ani jako Spasitele, který je jediná cesta k záchraně před Božím hněvem, nyní je pro mě Kristus tím nejdůležitějším v mém životě.

Mnoho lidí dnes nedoporučuje používat slovo pokání. Je prý zastaralé a nerosrozumitelné a vzbuzuje pocity viny. Způsobí, že lidé už do našeho sboru znovu nepřijdou. Přesto je pokání jednou z podstatných součástí evangelia. Evangelium bez pokání je falešné evangelium. Takové evangelium může vyznávat Ježíše a nazývat Ho Pánem, pokud však chybí pokání, lidé nebudou zachráněni a zemřou ve svém hříchu.

Jan Křtitel kázal:

◆ *Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské. (Mt 3,2)*

Když začal kázat Ježíš, volal:

◆ *Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské. (Mt 4,17)*

Když nyní začal kázat Petr, volá lidi k pokání!

S pokáním souvisí ještě další věc, o které zde Petr mluví – zaslíbení Ducha svatého. Zaslíbení, které platí pro každého, koho Pán povolá. Není určeno jenom pro Židy nebo pro nějakou úzkou skupinu lidí. Každý, koho Bůh povolal, byl ospravedlněn (Ř 8,28–30) a přijal také zaslíbený dar – totiž Ducha svatého, jímž jsme zapečetěni (Ef 1,13), který nás vekřtil do těla Kristova, do církve (1 K 12,13), který nám dal nové srdce a novou mysl.

Petrovo kázání zde ovšem ještě nekončí, ačkoliv Lukáš nám už předkládá jenom určitou zkratku:

◆ ***A ještě mnoha jinými slovy je Petr zapřisahal a napomínal: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ (Sk 2,40)***

Petr pokračoval a vyzýval každého v zástupu, aby přišel k Ježíši v pokání a poddanosti. Každá generace, která se v pokoře a v pokání nepodřídí Kristu, je zvrácenou generací.

Nové společenství

Nové stvoření potřebuje nové prostředí. Znovuzrozený člověk je vytržen z této zvrácené generace a přenesen do nového společenství. Toto společenství je nové ve všech ohledech, především co se týče nového života. Duchem svatým obnovený člověk se už nechce vracet do společenství starého.

◆ ***Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. (Sk 2,41)***

Den letnic byl dnem veliké žně. Okolo tří tisíc se toho dne dalo pokřtít a připojilo se k církvi. To je veliké dílo Boží.

V tomto verši můžeme vidět jistou posloupnost: Nejprve jsou zde lidé, kteří ochotně přijali Petrova slova. Byli to lidé,

kteří se řídili Božím slovem – podřídili mu svůj život. Ochotně (viz B21) ho přijali a jednali podle něj. Proto se také dali pokřtít na důkaz svého ztotožnění s Ježíšem Kristem. Ztotožnili se s Jeho smrtí a ztotožnili se s Jeho vzkříšením k novému životu. To je význam křesťanského křtu. Křtu, který je vyznáním víry v Ježíše Krista.

Tito lidé však nezůstali jenom u toho, že činili pokání a dali se pokřtít. Porozuměli dobře své nově nalezené víře a připojili se k místní církvi. Stali se součástí nového společenství – připojili se k oněm 120 učedníkům, kteří zde byli předtím.

V první církvi nebyli žádní formální křesťané. Nebyli tu ani žádní nezávislí křesťané (solisté, kteří by svou víru vyznávali sami, doma, bez společenství Božího lidu). Všichni, kdo uvěřili, se připojili k církvi a následující verše nám ukazují, co to znamenalo v praxi.

◆ ***Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. (Sk 2,42)***

Hned první věc, která by nás měla zastavit, jsou slova „vytrvale poslouchali“ (zůstávali – viz K, B21, ČSP). Připojili se a zůstávali. Nebyli to lidé, kteří by se připojili a zase se odpojili. Tito lidé zůstávali. To je znakem skutečných křesťanů – stojí pevně a vytrvale.

V čem máme tak pevně stát? Jaké jsou znaky opravdových učedníků Ježíše Krista? Jak vypadá nádherná církev Kristova? Jsou zde čtyři věci, ve kterých tito noví věřící zůstávali:

Za první zůstávali v učení apoštolském. Je zde použito slovo DIDACHÉ, vyučování, učení, doktrína. Tito lidé neměli odpor k učení, nebyli to lidé, kteří by odmítali Boží slovo. Oni v něm zůstávali.

Každý den. To nebylo nic výjimečného. Měli hlad po Božím slově. Podobně jako všichni nově zrození věřící:

◆ *...a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení; (1 Pt 2,2)*

Nikdy se nenabažili slyšení Božího slova. Nikdy neřekli, že to stačí, že už toho bylo moc, že to je moc složité nebo moc dlouhé, jak to můžete slyšet od řady lidí, kteří dnes navštěvují církev a prohlašují o sobě, že jsou křesťané.

Slovo bylo skutečně jejich pokrmem. Ale nebylo to to jediné, na čem stál jejich křesťanský život.

Tou **druhou** věcí bylo zůstávání ve společenství. Je smutné vidět, kolik křesťanů si dnes myslí, že mohou žít plnohodnotný křesťanský život mimo společenství. A mluvíme-li o společenství, máme tím na mysli konkrétní místní církev – nemusí jít nutně o zavedenou a státem registrovanou denominaci – církev, to jsou nejméně dva učedníci Ježíše Krista, kteří se vědomě rozhodli, že se budou společně podřizovat Božím nařízením. Společenství se vyznačuje úzkými vztahy mezi lidmi, které jsou založeny na Kristu. Takové vztahy znamenají vydat se druhému člověku, znamenají závazek, sounáležitost, vědomí společné identity.

◆ *Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův. (Žd 10,24–25)*

Třetí věcí, o níž čteme, je lámání chleba. Tento velmi specifický výraz najdeme pouze u Lukáše. Ukazuje na lámání chleba v souvislosti s Ježíšovou obětí na kří-

6 ZÁPAS O DUŠI

ži. Ukazuje na Večeři Páně. Jako věřící se máme soustředit na Kristův kříž. On musí být v centru. Uplynulo jen padesát dní od ukřižování, přesto si věřící v Jeruzalémě chtěli stále připomínat Kristův kříž. Oč více to musíme dělat my, kteří jsme od této události vzdáleni dva tisíce let!

Tím **posledním**, co stojí v základech kvalitního křesťanského života, je modlitba, **společná** modlitba. Učedníci se deset dní modlili, potom Petr jednou kázal, a byly zde tři tisíce obrácených. Je smutné, jak často se dnes tento pořádek obrací – není potom divu, že po jedné modlitbě a deseti dnech aktivit zde není žádný obrácený.

Církev ze Skutků je církev, která se modlí. To je charakteristickou známkou živé církve. Společná modlitba začíná doma, v modlitební komůrce, poté se ale přelévá do společenství. Když apoštolům zakázali mluvit o Kristu, svolali církve a modlili se (Sk 3,23–31). Když byl Petr ve vězení a čekal na popravu, církve se modlila (Sk 12,5), když církev vysílala misionáře, modlila se (Sk 13,3).

Všude tam, kde se církve společně modlí, bude Bůh jednat. A všude tam, kde Bůh jedná, zcela jistě najdete církve, která se modlí.

◆ ***Všech se zmocnila bázeň, neboť skrze apoštoly se stalo mnoho zázraků a znamení. (Sk 2,43)***

Všechno, co zde čteme o Boží moci a slávě, rostlo na základech, které byly položeny ve Slově Božím, ve společenství, v připomínání si Ježíšova díla na kříži a v modlitbách.

Působila zde zjevná Boží moc, proto každou duši zachvátila bázeň, a proto se skrze apoštoly dělo mnoho zázraků. Bůh

dosvědčuje své slovo projevy své moci, a lidé jsou ohromeni velikostí Boží. Zdá se dokonce, že tato bázeň se netýká jen věřících, ale všech lidí v Jeruzalémě. Bylo to něco velikého, co Bůh dává ze své milosti.

◆ ***Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společně. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. (Sk 2,44–45)***

Tito lidé nebyli první komunisté! Na rozdíl od nich totiž tito první křesťané jednali dobrovolně, ochotně, radostně, a především – toto jejich jednání bylo celé dílem Božího Ducha.

V průběhu dvou tisíc let křesťanství se našlo mnoho lidí, kteří se odvolávali na tento text a volali po společném životě, po životě v křesťanské komunitě. Musíme však být velmi pečliví a dobře číst Boží slovo. Když se podíváme do následujícího verše, uvidíme, že ne všichni prodali své domy, ale že se u některých lidí scházela církve. Někteří lidé si své domy nechali. Když v páté kapitole čteme o Ananiášovi a Safiře, vidíme, že Petr je nekárá kvůli tomu, že si něco z prodeje svého majetku nechali, ale proto, že podváděli a zatajili část svého zisku – chtěli se tak udělat lepšími v očích druhých a zároveň nechtěli nést celou váhu věci.

Bůh nám nezakazuje soukromé vlastnictví, ale učí nás být dobrými správci toho, co máme. V Božím lidu není místo pro sebestředný individualismus. Tragédií církve potom vždy bylo a je, že dovoluje některým lidem (hlavně falešným učitelům – viz 2 Pt 2,3; Tt 1,10–11), aby z ní těžili.

Zde však vidíme křesťany, kteří toužili po samotném Bohu, po Jeho lidu a Kris-

tově přítomnosti uprostřed něj, takže se jejich majetek pro ně stal druhořadým.

Kromě silné touhy po společenství zde můžeme vidět také církev, která se stará. Patří do ní křesťané, kteří jsou ochotní hodně obětovat:

- ◆ *Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův. Myslí-li si někdo, že je něco, a přitom není nic, klame sám sebe. Každý ať zkoumá své vlastní jednání; pak bude mít čím se chlubit, bude-li hledět jen na sebe a nebude se porovnávat s druhými. Každý bude odpovídat sám za sebe. Kdo je vyučován v slovu, nechť se s vyučujícím dělí o všechno potřebné k životu. Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své sobectví, sklídí zánik, kdo však zasévá pro Ducha, sklídí život věčný. V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas. A tak dokud je čas, čiňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry. (Ga 6,2–10)*

V této době, kdy se mnozí křesťané v naší zemi nechtějí postarat ani o své vlastní pastýře a chtějí, aby se o ně postaral stát,

je toto slovo nanejvýš aktuální. Vždyť je to skutečná výsada všech znovuzrozených křesťanů a každý by ji měl využívat naplno.

Mějte otevřené srdce tam, kde vidíte potřebu. Ale dělejte to s moudrostí, aby vás Bůh nazval dobrými správci toho, co vám svěřil. Pamatujte na to, že když budete jednat s otevřeným srdcem a štědrrou rukou, Bůh se oslaví.

- ◆ *Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse. (Sk 2,46–47)*

Vidíme pevné společenství věřících, které veřejně i v soukromí uctívá Pána. Jeho součástí jsou lidé naplnění radostí z Pána. Jsou to lidé, kteří jsou milí všemu lidu. A to je veliké svědectví. Takoví křesťané celým svým životem – nejenom svými ústy – vydávají svědectví o Kristu a zvěstují veliké věci o Tom, který nás povolal ze tmy do svého podivuhodného světa.

– jk –

DUCHOVNÍ BOJ

Boží slovo nám má co říci o existenci ďábla a o jeho démonických aktivitách. Křesťané tuto teologickou oblast tradičně nazývají „duchovní boj“. Není pochyb o tom, že:

- ◆ *protivník, ďábel, obchází jako ,lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltil. (1 Pt 5,8)*

Satan, zosobnění zla, je popsán následovně:

- ◆ *A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, ... žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí. (Zj 12,9–10)*
- ◆ *...je to náš nepřítel. (Mt 13,39)*

Písmo věřícím nařizuje vést zápas se zlem:

a) Věřící si uvědomují, že nevedeme boj proti lidskému zlu, ale proti nadzemskému mocnostem zla:

- ◆ *Jsme ovšem jenom lidé, ale svůj zápas nevedeme po lidsku. (2 K 10,3)*

8 ZÁPAS O DUŠI

b) Naše zbraně nejsou světské, ale tím, že bdíme na modlitbách, se podřizujeme Bohu a oznamujeme tajemství evangelia pokoje:

- ◆ *Vzepřete se d'áblu a uteče od vás, přiblíže se k Bohu a přiblíží se k vám. (Jk 4,7)*

c) Svoji ochranu a vítězství hledáme u svého Pána, naše kroky vede Písmo:

- ◆ *A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblečte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat d'áblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy, opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obuti k pohotové službě evangeliu pokoje a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také, přilbu spasení a meč Ducha, jímž je slovo Boží. V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry i za mne, aby mi bylo dáno pravé slovo, kdykoliv promluví. Tak budu moci směle oznamovat tajemství evangelia, jehož jsem vyslanec i v okovech, a svobodně je zvěstovat, jak je mi uloženo. (Ef 6,10–20)*

Ve světle těchto pravd (Písmo nám na toto téma poskytuje daleko více instrukcí) zvažujeme každou situaci:

1. Jsme si vědomi, že tento nepřítel je nebezpečný na poli Božího díla, a proto ve svém životě a službě:

- ◆ *...nedopřejte místa d'áblu. (Ef 4,27)*

2. Mějme na paměti, že d'ábel není všemohoucí, proto nepřičítejte každou těžkost a problém jen jemu. Řada životních problémů a katastrof nemá lidské vysvětlení. Nepřičítejte Zlému více moci, než si zaslouží.

3. Rozhodněte se, že váš každodenní život povedete v moci Ducha svatého:

- ◆ *Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně. (Ef 5,17)*

Vyznávejte své hříchy:

- ◆ *On je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti. (1 J 1,9)*
- ◆ *A nezarmucujte svatého Ducha Božího, jehož pečeť nesete pro den vykoupení. Ať je vám vzdána všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. (Ef 4,30–32)*
- ◆ *Jako milované děti následujte Božího příkladu. (Ef 5,1)*

4. Mějte neustále na paměti, že na kříži Kristus zvítězil nad satanem, i to, že přijde den, kdy Kristus zruší vládu všech mocností a sil a odevzdá království Bohu a Otcí (1 K 15). Skrze toto zaslíbení, kterého se nám v Kristu dostalo, můžeme jako křesťané patřit na stranu Vítěze.

6. Radujme se, že z každého pokusení existuje východisko, že nás v duchovním boji nepotká zkouška nad naše síly:

- ◆ *Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát. (1 K 10,13)*

7. Usměrnějte všechny své myšlenky k poslušnosti Kristu (2 K 10,5).

8. Vzepřete se d'áblu, takže před vámi a před slovem, které ve vás přebývá, uteče (Jk 4,7).

Tam, kde se setkáme s něčím, co je zřetelně démonického původu, nebo s osobou, která je demonizována, mějme

na paměti, že všichni věřící v Kristu mají Kristovu autoritu jednat v těchto případech obezřetně, láskyplně a se soucitem. Věříme, že musíme vzdorovat léčkám satana a nepodléhat přílišné fascinaci a zájmu o démonický svět.

– *Ze zpravodaje HCJB* –

SEDM ZPŮSOBŮ, JAK SATAN ÚTOČÍ NA CÍRKEV

Nepatřím k pastorům, kteří stále hledají satana za vším, co se pokazí. Soustřeďuji se na Pána Ježíše Krista a povzbuzuji ostatní, aby i oni zaměřili svoji pozornost na vítězného Pána, ne na poraženého.

Jsem si plně vědom, že satanovi přináší největší uspokojení snaha škodit církvi a ničit ji. Je zjevné, že působnost satana je omezena a Boží církev je v bezpečí. Brány pekla nepřemohou dílo, které Bůh začal; d'ábel se ale snaží narušit dílo, které koná církev.

Zde je sedm způsobů, jak se satan snaží zničit církev:

1. Konflikty v církvi

Satan se raduje, když ve vedení církve panují neshody nebo když mají členové sboru konflikty s vnějším světem. Libuje si, když se věřící dohadují o triviálních věcech, jako např. jakou zvolit barvu koberců, jaké chvály, zda přidat další bohoslužbu. Satanovi nezáleží na tom, co je předmětem sporu, hlavní je, že k němu došlo, a on teď udělá vše, aby rozdýchával oheň, který začal doutnat.

2. Vyhorení

Satan se raduje, když vidí vyhorení dobrovolníků, staršovstva či kazatele. Dokáže v nich vyvolat pocit, že jsou k ničemu, že jejich snahy nejsou nikým oceněny nebo že již nemají ostatním co nabídnout. Pak se satan cítí jako vítěz.

3. Pomluvy

Satan nevyvolává pouze pomluvy, podněcuje také nejednotu. Libuje si, když může rozsévat semínka štávnatých historek o někom ze sboru nebo z okruhu známých. Někdy soustředí pozornost na kazatele nebo na někoho ze starších, a pak už se jen raduje, když vidí, jak pomluva získává pozornost ostatních a přerůstá do daleko větších měřítek.

4. Přílišná činorodost

Přílišná činorodost nepřináší žádoucí výsledky. Satan odvádí pozornost věřících od budování Božího království ke zbytečným aktivitám.

5. Lži

Satan rád používá polopravdy; trocha falešného učení dokáže narušit a rozdělit obecenství církve. Měli bychom vědět, že polopravda není nic jiného než očištěná verze očividně lži. Satanova vychytralost používá jako návnady falešné učitele, kteří si získají důvěru a napáchají velké škody dříve, než jsou odhaleni jako služebníci Zlého.

6. Skandály

Satan miluje štávnaté skandály zprostředkované televizním zpravodajstvím

10 ZÁPAS O DUŠI

a bulvárem. Cokoliv, co odvádí naši pozornost od toho, co je svaté, může rozdělit a zničit obecenství věřících. A cokoliv, co ničí Boží království, se Zlému hodí k tomu, aby dostal i nás.

7. Vztahy v manželství a rodině

Rodinné vztahy jsou oblíbeným satanovým trčtem. Stačí zaútočit na vedoucí postavení v manželství, v církvi. Satan zaměřuje svoji pozornost na marnotratné syny, působí rozbroje uvnitř rodiny i církve. Ví, že pokud se mu podaří rozbít rodinu, má větší šanci rozbít i církev.

Naštěstí je zde dobrá zpráva:

- ◆ *Milovaní, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Bo-*

ha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa. ...Vy však jste z Boha, děti, a zvitězili jste nad falešnými proroky, protože ten, který je ve vás, je větší než ten, který je ve světě. (1 J 4,1.4)

Ron Edmondson říká:

Brány pekla nepřemohou to, co Bůh započal, ale Satan se snaží ze všech sil, aby narušil to, co Boží lid koná.

Slovy apoštola Petra je řečeno:

- ◆ *Buďte střízliví! Buďte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako ,lev řvoucí a hledá, koho by pohltil (1 Pt 5,8).*

– Ronald L. Rushing, Th.D. –
El Camino Baptist Church

NEBEZPEČÍ PRAGMATISMU V CÍRKVI

Všude je lhostejnost. Nikoho nezajímá, jestli to, co je kázáno, je pravda nebo ne.

(Ch. H. Spurgeon)

Spurgeon byl jedním z kazatelů, kteří se nebáli stát pevně za pravdou Božího slova, bez ohledu na to, jestli mu to v dané chvíli přinášelo výhody nebo nevýhody, úspěch nebo neúspěch.

Věřící dnes čím dál častěji hledají rychlé a jednoduché řešení pro závažné duchovní problémy, které se z hlediska věčnosti jeví jako zásadní.

Stále více služebníků v církvi dnes přizpůsobuje službu ryze lidským potřebám. Často ale přehlížejí fakt, že lidé touží naplnit především své pozemské potřeby. Měřítkem úspěchu se pak stává to, zda lidské potřeby jsou, nebo nejsou skrze církevní službu uspokojovány.

Ale i samotní kazatelé podléhají touze po naplnění svých lidských potřeb, kupříkladu chtějí dosáhnout úspěchu v církevní službě. Za úspěch se tak pova-

žují věci, které jsou viditelné, a nikoli ty, které zůstávají skryté.

Měřítkem úspěšnosti se může stát například počet členů místního sboru, v kontrastu s tím, kolik pravých učedníků Kristových se mezi nimi nachází (Lk 14,25–35), nebo počet a rozsah aktivit pořádaných místním sborem, s tím, že jejich pořadatelé spoléhají na to, že Pán už jim při jejich práci nějak požehná. Naopak podřizování se Boží vůli, která je nám zjevená v Písmu, ustupuje do pozadí, a to může v důsledku vést k tragickým koncům (Mt 7,21).

V takových podmínkách a při takovém smýšlení se pravda Božího slova bude zákonitě stávat čím dál více relativní a v horším případě nepřátelskou. Proč?

Protože lidé budou pravdu relativizovat, nebo dokonce odstraňovat ve chvíli,

kdy bude stát v cestě za dosažením jejich potřeb, za dosažením viditelného úspěchu a stanovených cílů.

Věci, které slouží k dosažení vlastních potřeb, úspěchu a cílů, budou mít větší váhu nežli Boží pravda. V církvi poté převezme vůdčí roli pragmatismus, a nikoli Bůh, který zjevuje svou vůli skrze pravdu svého slova – Bibli.

V jednom musí mít věřící jasno: Boží pravda a poznání Boží vůle nejsou určeny tím, co funguje nebo nefunguje. Boží pravda a Boží vůle jsou naopak určeny následujícími kritériem: Je, nebo není to či ono v souladu s učením Bible?

Pro pragmatismus v učení Pána Ježíše a apoštolů není místo. Neboť pragmatismus je mimo jiné postaven na předpokladu, že pokud použité metody přinášejí pozitivní odezvu, pak dosažené výsledky nějakým způsobem potvrzují, že Bůh metodám, které slouží dané věci, vlastně žehná.

Jenomže pravda Božího slova často nepřináší pozitivní odezvu. Naproti tomu překrucování Božích pravd stejně jako zcela zjevné satanovy lži pozitivní odezvu často vyvolávají. A Boží slovo nás učí, že byli, jsou a budou velmi efektivní (2 Te 2,7–10, 2 Tm 4,3–4).

V Bibli je také mnoho příkladů, kdy byla Boží pravda odmítnuta zdrcující většinou lidí. Uved'me jeden za všechny:

♦ *Přemlouvals mě, Hospodine, a dal jsem se přemluvit. Přemáhal jsi mě a zdolal. Celý den jsem na posměch, všichni se mi posmívají. Protože pokaždé, když promluví, křičím a vyhlašuji: Násilí a zkažá. Ano, Hospodinovo slovo se mi stalo zdrojem potupy a pošklebků po celý den. Řekl jsem si: Už ho nebudu připo-*

mínat, ani mluvit v jeho jménu, ale jeho slovo se stalo v mém srdci jakoby plannoucím ohněm zadržovaným v mých kostech. Namáhal jsem se ho v sobě zadržet, ale nedokážu to. Vždyť slyším šeptání mnohých: Všude kolem hrůza. Udejte ho, udáme ho. Všichni moji důvěrní přátelé čekají na můj pád: Možná se dá svést, pak ho zdoláme a pomstíme se mu. (Jr 20,7–10 ČSP)

Pragmatismus jako určující měřítko toho, co je a co není Boží práce, je jen dalším způsobem, jak se nás satan snaží oklamat. Vede nás k podlomení důvěry v pravdu Božího slova a následně k tomu, abychom vzali věci do svých rukou. To je dobře známá satanova strategie, která vždy spočívala v pokoušení člověka k tomu, aby uvěřil svým vlastním tužbám, citům a metodám, místo toho, aby důvěřoval pravdě Božího slova. Takto se zrodil i první hřích.

Nepravda je jako sněhová koule: Čím déle ji valí, tím je větší. (Martin Luther) Navzdory tomu, jak je pragmatismus nebezpečný a jak velkou měrou se rozchází s učením Písma, šíří se v dnešní církvi nebezpečně rychle. Děje se tak přitom často velmi nenápadně, pod rouškou láskyplných motivů, zbožných prohlášení a biblických frází vytržených z kontextu.

Bohužel, ne každý věřící si je vědom tohoto nebezpečí. Dokonce ani ti, kdo jsou v církvi ve vedoucích pozicích.

Ten, kdo chce sloužit Pánu Ježíši, musí ale počítat s tím, že pravda Božího slova bude odmítaná, nebo že dokonce vyprovokuje pronásledování. Tuto realitu znal dobře náš Pán Ježíš, apoštolové, starozákonní proroci i prvotní církev. Apoštol Pavel píše v podobném duchu:

12 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ *Jedněm jsme vůni smrti ke smrti, druhým vůni života k životu.*

A k tomu hned dodává:

- ◆ *Ale kdo je k tomu způsobilý? Neboť nejsme jako mnozí, kteří kupčí s Božím slovem, nýbrž jako ti, kdo mluví z upřímnosti, jako ti, kdo mluví z Boha, tak mluvíme před Boží tváří v Kristu. (2 K 2,16–17 ČSP)*

Apoštol Pavel každého, kdo se chce podílet na službě slova, nepřímou podrobuje otázce. Jsi k této službě způsobilý? Jsi jedním z těch, kdo dokáže odolat pokušení a nekupčit s Božím slovem? Mnozí to totiž dělají. Mnozí používají Boží slovo jen k tomu, aby je dovedlo k jimi vytyčenému cíli, aby naplnilo jejich vlastní tužby.

Poté, co apoštol Pavel ve 3. kapitole popisuje, jakou službu mu Bůh svěřil, pokračuje takto:

- ◆ *Odmítáme hanebné tajnůstkaření, vychytralé praktiky a překrucování Božího slova. Místo toho jasně říkáme pravdu před Bohem a každý, kdo má svědomí, to může sám uznat. Pokud je naše evangelium pro někoho zahalené, je to pro ty, kdo hynou. (2 K 4,2–3 B21)*

Tady vidíme, že Boží slovo a pravda jsou v takových případech v ohrožení. Jestliže jde člověku na prvním místě o dosažení jeho vlastního cíle, ať už se tento cíl prezentuje jakkoli zbožně, pak se člověk ve vztahu k pravdě Božího slova uchyluje ke kompromisu. To potom vede (slovy apoštola Pavla) k tajnůstkaření, vychytralým praktikám a překrucování Božího slova.

Jak tedy může pragmatismus slavít takový úspěch v církvích, které prohlašují, že pravda Božího slova má nejvyšší autoritu nad životem věřícího?

Je to proto, že věřící vidí takový trend jako pozitivní a zbožný.

Funguje to asi takto. Jednotlivec nebo celá skupina věřících si vytyčí zbožný cíl. Kupříkladu „naším cílem je obrátit ke Kristu naše město“ nebo „cílem je dát zakusit lidem v našem okolí Boží lásku“, „dosáhnout jednoty církevních denominací“, „šířit Boží milosrdenství“ apod.

Tyto cíle opravdu jsou zbožné. Jenomže zbožné musí být také metody, které k dosažení těchto cílů vedou. Takové metody musí být v souladu s pravdou Božího slova, a tedy i v souladu s Boží vůlí. Jinak jde o falešnou zbožnost.

Náboženství založené na lidské autoritě je bezcenné. (Ch. H. Spurgeon) Jestliže taková – řekněme – vize začne určovat metody, které by měly vést k jejímu naplnění, pak se zbožnost promění v pouhý pragmatismus a ocitáme se v pokušení, kterému snadno podlehneme, aniž bychom si povšimli, že zbožnost byla nahrazena pragmatismem coby důmyslnou metodou, jíž nás klame satan.

- ◆ *Dávejte si pozor, ať vás někdo neodvede jako zajatce skrze filozofii – prázdňý svod podle lidské tradice, podle živlů světa, a ne podle Krista. (Ko 2,8 ČSP)*
- Pragmatismus pak převezme roli, kterou má mít Boží slovo. Věřící budou sice prohlašovat, že více milují, jsou milosrdnější, mají hlubší porozumění k potřebám lidí a jsou zbožnější, ale nepostřehnou, že už nejednají v souladu s Boží vůlí, která se zjevuje skrze pravdu Písma.

Pravda Božího slova se pak stane nepohodlnou v případě, že nevede k dosažení našich osobních „zbožných“ cílů a tužeb.

Jestliže kupříkladu není možné dosáhnout jednoty mezi církevními deno-

minacemi na základě pravdy Božího slova a jednání podle této pravdy, pak proto, aby bylo dosaženo cíle, musí pravda ustoupit. Tak se objektivně v Písmu zjevená Boží pravda přehodnotí a upraví podle vlastních potřeb (slovy apoštola Pavla - překrouť se) nebo bude zatajena (případně zcela popřena). Na její místo nastoupí falešná „pravda“, s jejíž pomocí je možné dosáhnout stanoveného cíle. Anebo se popřením (zatajením) pravdy jednoduše odstraní to, co stálo v cestě vytyčenému cíli.

Pro ilustraci: Zůstaňme u příkladu, kdy je dosažení jednoty mezi církevními denominacemi naším „zbožným“ cílem. Jedna z překážek, která nám v tom brání, je způsob bohoslužby. V jednom shromáždění se běžně mluví v jazycích bez překladu, kdežto ve druhém nikoli (1 K 14,27–28). Jestliže ale naším „zbožným“ cílem je dosáhnout jednoty, pak musíme najít nějaký kompromis bez ohledu na pravdu Božího slova. Potom bude jasně vyjádřena pravda (1 K 14,28) buď ignorována, nebo překrucována. Například se vytrhne z kontextu verš 39 (1 K 14,39) a bude na něj, na úkor kontextu (1 K 14,28), kladen přílišný důraz.

Samozřejmě existuje také třetí možnost. Ale až k ní dojde, nebude třeba vytýčovat si podobné „zbožné“ cíle, nebude potřeba církevní jednotu fabrikovat na úkor pravdy. Jednota mezi námi přirozeně nastane ve chvíli, kdy věřící sami Boží pravdu přijmou a budou podle ní jednat. Pragmatické řešení se díky poslušnosti Boží pravdě stane v tomto případě zcela bezpředmětným.

Bohužel v dnešní církvi se pragmatismus praktikuje v mnohem skrytějších

formách. Pravda pak v důsledku ztrácí svou rozhodující roli i v mnohem mírnější formě církevního pragmatismu, a to navzdory tomu, že rozhoduje v otázkách spásy (2 Te 2,9–12), že je sama Boží podstatou (J 14,17; 15,26; 16,13) a že bez ní není možné Boha uctívat a tedy ani mu sloužit (J 4,24).

Slova filozofa, psychologa a mystika Williama Jamese dobře vystihují, v čem spočívá nebezpečí: „*Pragmatismus musí ještě odložit dogmatickou odpověď, neboť ještě nevíme jistě, který typ náboženství se konec konců nejlépe osvědčí.*“ (William James, Pragmatism, nové jméno pro staré způsoby myšlení, Jan Laichter, Praha 1918, s. 204)

Každý z nás, a zejména ti, kteří se podílí na vedení církve, si musí zodpovědět následující otázky: Chci, aby moje jednání a metody, kterými mohu Bohu sloužit, určovala moje osobní, nebo církevní vize? Chci jednat podle mnou stanovených cílů, které toužím naplnit a které se často jen tváří zbožně?

Nebo se chci s pokorou podřídit vůli našeho Pána Ježíše Krista, která je nám zjevená skrze pravdu Božího slova? A to i tehdy, když se mi zrovna nehodí na cestě k dosažení mé vize a mých vnitřních tužeb? Jsou to mé zbožné pocity a pragmatické závěry, které určují, co je správné, nebo se podřizují pravdě Božího slova?

Stávám se pragmatikem, nebo miluji pravdu?

Varujme se pragmatismu! Neboť je jedním z mnoha způsobů, kterými nás satan klame. Varujme se falešné zbožnosti! Neboť nevede ke spáse. Varujme se kompromisů, pokud jde o pravdu! Ne-

14 ZÁPAS O DUŠI

boť bez ní nemůžeme Boha ani uctívat ani mu sloužit.

Držme se pevně a v každém ohledu pravdy Božího slova a jednejme podle ní.

◆ *Neboť ačkoli žijeme v těle, nebojujeme podle těla. Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale mají od Boha sílu bořit*

opevnění; boříme rozumování a každou povýšenost, která se pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista. (2 K 10,3-4 ČSP)

– Jiří Král –

NAŠE TÉMA

CO JE TO OBRÁCENÍ?

Významnou součástí duchovního boje je boj za pravdu evangelia, boj za čistotu učení. V tomto čísle ZODu přinášíme několik článků, které se týkají tématu obrácení a rozebírají jej hned z několika stránek. Satan chce, aby křesťané měli zmatek v této životně důležité doktríně, a proto je nutné udělat čas od času inventuru a znovu prozkoumat, zda rozumíme dobře učení o obrácení.

V prvním článku jde o obecné porozumění spasení. Je to popis pořádku spasení, jak ho definuje reformovaná teologie. Další je článek skvělého kazatele minulého století Dr. Lloyd-Jonese, který řeší oprávněnost evangelizační výzvy a jejího místa v učení o spasení. A nakonec dva články z dílny týmu Marka Devera (www.9marks.org), které se zabývají obrácením. (-jk-)

PILÍŘE REFORMOVANÉ VÍRY: POŘÁDEK SPASENÍ

Když mluvíme o „ordo salutis“, máme na mysli „pořádek spasení“. Ačkoliv bychom měli usměrňovat každou diskusi o takovém „pořádku“ ujištěním, že vševědoucí Bůh jistě nepotřebuje dělat věci podle daného pořadí jako my, přesto existuje logická posloupnost ve způsobu, jakým nás Bůh zachraňuje z hříchu a jeho důsledků. Jelikož jsme popsáni jako „mrtví v hříších“ (Efezským 2,1-5) a neschopní udělat cokoliv, abychom sami sebe zachránili z naší zoufalé situace (Jan 6,44), musí Bůh jednat za nás, aby nás zachránil z našich hříchů, zatímco jsme stále „mrtví“. Ordo salutis je jednoduše snaha porozumět tomu, jaké kroky Bůh činí k naší záchraně a v jakém logickém pořadí je uskutečňuje.

Ordo salutis není jen teoretickým pojmem, protože Písmo samo mluví o našem spasení jako o něčem, co pro nás bylo vykonáno podle shůry nařízeného postupu. Prvním krokem je takzvaný „zlatý řetěz“ spasení a najdeme jej v listu Římanům 8,28-30. Pavel zde píše:

◆ *Víme, že těm, kdo milují Boha, všechny věci spolu působí k dobrému, těm, kdo jsou povoláni podle jeho předsevzetí. Neboť ty, které předem poznal, také předem určil, aby byli připodobněni obrazu jeho Syna, tak aby on byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem určil, ty také povolal; a které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také oslavil. (Ř 8,28-30 ČSP)*

Tento oddíl byl nazván „zlatým řetězem“, protože Pavel zde nemluví jen o neporušitelném řádu, který tvoří plán, jehož prostřednictvím nás Bůh zachraňuje (řetěz). Apoštol zde jasně říká, že naše spasení je od začátku až do konce dílem milostivého a svrchovaného Boha, jenž započal proces naší záchrany a dovede ho až do konce („zlato“). Není zde ani náznak myšlenky, že by někteří z Bohem vyvolených byli nakonec zavrženi nebo že v hříšníkovi je něco dobrého, co vede Boha k tomu, aby se nad ním slitoval a potom jednal v jeho prospěch.

I když Pavel svým čtenářům připomíná, že Bůh má moc obrátit všechny věci v dobré (verš 28), nemešká a zdůrazňuje, že se to vztahuje pouze na ty, kteří jsou povoláni podle Jeho předsevzetí. A proto když je nám kázáno evangelium, Bůh účinně povolává své vyvolené k víře v Ježíše Krista. Takové povolání zahrnuje několik důležitých prvků (tj. ordo salutis).

Pavel mluví o lidech, které Bůh předzvěděl, jako o těch, kdo byli předem určení. Někteří tento verš vykládají chybně. Tvrdí, že se Bůh dívá dopředu koridorem času, a poté volí ke spasení ty, o nichž ví předem, že až jim bude kázáno evangelium, uvěří mu. Tak to ale není, vždyť Pavel nám již sdělil, že povolání daných lidí ke spasení není založeno na předpokládané víře, nýbrž na Božím předsevzetí (verš 28). A kromě toho poznat někoho předem – předzvědět – neznamená pouze to, že Bůh ví dopředu, co uděláme. Spíše to značí, že Bůh nás plně zná jako jednotlivce, jak je to popsáno v Žalmu 139. Zde se dovídáme o Boží schopnosti znát naše myšlenky ještě předtím, než si je vůbec pomyslí-

me. Vždyť to On nás zformoval v matčině lůně.

Podle Pavla všechny, které Bůh předzvěděl, také předurčil. Předurčení souvisí s určitým záměrem, pro který jsou Jeho vyvolení vybráni – mají být připodobněni obrazu Krista (jak je řečeno v posledním článku řetězu – jde o oslavení). Předzvědění jsou předurčení, předurčení jsou povoláni. K povolání dochází, když je kázáno evangelium a Boží vyvolení na toto poselství odpoví vírou. Povolání skrze kázání evangelia jsou označeni za ospravedlněné. K ospravedlnění dochází, protože Kristovy zásluhy jsou připsány prostřednictvím víry těm, které povolal. Pro Kristovy zásluhy jsme před Bohem považováni za spravedlivé.

Poslední článek v řetězu tvoří fakt, že ti, kdo jsou předzvědění, předurčení, povoláni a ospravedlněni, jsou nakonec oslaveni. To znamená, že v den, kdy mrtví vstanou v Kristu, budeme plně obnoveni a budeme osvobozeni od vlivů hříchu. Pavel chce na tomto místě zdůraznit, že je to Bůh, kdo stojí na počátku naší záchrany, a že se postará i o její završení.

V jiném úryvku Pavel předkládá podobný „pořádek“ spasení, když říká:

◆ *...dali jste se omýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista a v Duchu našeho Boha.*

(1 K 6,11)

Ačkoliv se zde některé z konkrétních prvků objevují v jiném pořadí než v Římanům 8,28–30, myšlenka je stejná. Jednak všechna zde Pavlem použitá slovesa (v řečtině v aoristu – jednoduchém čase minulém) značí, že každý z těchto prvků je již dokončeným činem, jednak stejně jako v Římanům 8,28–30 Bůh tyto věci

16 ZÁPAS O DUŠI

uskutečňuje pro nás. Jeho spasitelné dílo, které pro nás vykonal, je už dokončeno. Všichni, kdo jsou v Kristu, jsou omyti, posvěceni, ospravedlněni.

Omytí ukazuje na obnovení, tedy Boží čin, jehož prostřednictvím je nám dán nový život, jsme očištěni od viny za hřích a moc hříchu nad námi je zlomena. O všech „omytých“ je také řečeno, že jsou ospravedlněni. To znamená, že ti, kdo jsou obnoveni Božím Duchem, jsou nyní odděleni pro Boží svaté záměry a stojí na počátku doživotního procesu umírání hříchu a růstu do nového života (posvěcování). O těch, kdo byli Bohem odděleni pro Jeho vlastní svaté záměry, je také řečeno, že jsou ospravedlněni – což značí, že když jsme byli obnoveni, přecházíme do života a svou důvěru vkládáme v Ježíše Krista. Když svou důvěru vložíme

v Krista, jsou nám započítány Kristovy zásluhy, a jsme proto před Bohem prohlášeni za spravedlivé. Pavel tento mimořádný výčet zakončuje sdělením, že toto vše bylo dosaženo prostřednictvím Ducha svatého, který na nás vztahuje spasitelné dílo Ježíše Krista.

Díky ordo salutis máme stále před očima jasné učení Písma, které od počátku až do konce říká, že spasení je dílem Božím, jež pro nás vydobyl Ježíš Kristus. Vidíme také, že Bůh nezačíná dílo spasení, aby je v půli opustil. Všichni, které předzvěděl (v Římanům 8,28–30), jsou oslaveni, a všichni omytí (v 1. Korintským 6,11) jsou ospravedlněni. Naše spasení je opravdu od začátku až do konce od Pána.

– Kim Riddlebarger –

<http://wscal.edu/blog/entry/3854>

Překlad Julie Petrecká

DR. MARTYN LLOYD-JONES O EVANGELIZAČNÍ VÝZVĚ

Na začátku roku 1970 přednášel dr. Martyn Lloyd-Jones na konferenci pro kazatele ve Spojených státech amerických a během diskuse dostal následující otázku:

V posledních letech se zvláště v Anglii mezi reformovanými evangelikály objevuje kritika evangelizační výzvy, kterou používá Billy Graham a další. Můžeme takovou veřejnou výzvu ospravedlnit z Písma, či nikoliv?

Je těžké odpovědět stručně na takovou otázku, aniž bychom se vyhnuli nebezpečí nepochopení. Dovolte mi to říci takto: Dějiny evangelizační výzvy byste měli znát mnohem lépe vy, protože její původ je zde, v Americe. Začalo to kolem roku 1820. Jako první ji začal používat

Charles G. Finney. A vedlo to k velikým sporům. Například Asahel Nettleton, skvělý kalvinista a úspěšný evangelista, nikdy nevyzýval lidi, aby přišli dopředu „k oltáři“ nebo na „lavici pokání“. Ve dvacátých letech 19. století byly tyto nové metody odsouzeny všemi, kdo zastávali reformované učení.

Jedním z důvodů byla skutečnost, že o podobném jednání nemáme žádné doklady z novozákonní doby, protože tehdy se křesťané spoléhali na moc Ducha svatého. Například Petr, když kázal o letnicích v moci Ducha, nepotřeboval lidi volat kupředu, aby učinili rozhodnutí, protože – jak si jistě vzpomínáte – lidé byli pohnuti a usvědčeni Slovem a Duchem, takže přerušili kazatele a volali:

„Muži, bratři, co máme dělat?“ A to je také tradiční reformovaný postoj k této otázce. V okamžiku, kdy jste začali zavádět tyto další doplňky, začali jste pracovat s lidskou psychikou. Výzva samotná by ale měla být obsažena přímo v poselství. Věříme, že Duch svatý toto poselství použije, takže věříme v moc Ducha. Já osobně souhlasím s tím, co zaznělo ve vaší otázce. Z toho důvodu jsem nikdy na konci kázání nezval lidi kupředu; hrozí zde velmi vážné nebezpečí, že lidé přijdou dříve, než budou připraveni. Věříme v dílo Ducha svatého. On usvědčuje a obrací lidi, a své dílo dokoná. Je zde nebezpečí, že povedete lidi k „narození“ ještě dříve, než na to budou připraveni.

Zejména puritáni se obávali toho, co nazývali „dočasnou vírou“ nebo „falešným vyznáním“. Jeden z velkých puritánů, Thomas Shepard, vydal výtečnou sérii kázání o deseti pannách. Kniha se zaměřuje především na to, jak naložit s falešným vyznáním víry. Pošetilé panny si myslily, že nemají žádný problém. A to je velmi nebezpečné.

Shrnu bych to následovně: Cítím, že tlak, který je vyvíjen na lidi, aby přišli vpřed a definitivně se rozhodli, je způsoben nedostatkem víry v dílo Ducha svatého a v Jeho jednání. Naším úkolem je kázat Slovo, a pokud to děláme správně, bude výzva k rozhodnutí obsažena v samotném poselství – a potom necháme Ducha svatého, aby On sám jednal s lidmi. A On to samozřejmě dělá. Někteří lidé mohou sami přijít hned po konci shromáždění za kazatelem. Myslím, že by vždy mělo být jasné, že kazatel se rád setká s každým, kdo má nějaké otázky nebo by potřeboval pomoci. To je však něco jiného než tlačit lidi k tomu, aby přišli vpřed. Jsem přesvědčen, že je špatné vyvíjet nátlak přímo na vůli člověka. Řekl bych, že Písmo nám předkládá následující pořádek: Pravda je předložena myslí, odkud přechází do srdce, a teprve potom dochází k jednání vůle.

– D. Martyn Lloyd-Jones –
Z webu *The Banner of Truth* –
www.banneroftruth.org

OBRÁCENÍ

Obrácení je duchovní proměna člověka. To znamená, že život člověka se otočí o sto osmdesát stupňů. Jedná se o odvrácení se od hříchu ke Kristu. Od uctívání model k uctívání Boha. Odvrácení se od sebeospravedlnění k ospravedlnění Kristem, od toho, že si člověk sám řídí svůj život, k tomu, že jeho život řídí Bůh.

Tato duchovní proměna musí být natolik radikální a musí jít do takové hloubky, že ji může provést jedině Bůh.

Obrácení nemusí být emocionálně výraznou zkušeností, ale musí přinášet důkazy v podobě ovoce zbožnosti, protože pouze to je podle Písma známkou pravého obrácení.

K obrácení dochází, když Bůh probudí duchovně mrtvého člověka a dovede jej k tomu, že činí pokání ze svých hříchů a věří v Krista.

Když nás Ježíš volá k tomu, abychom činili pokání a věřili, volá nás k tomu, abychom se obrátili. Znamená to radi-

18 ZÁPAS O DUŠI

kální změnu jak toho, čemu věříme, tak toho, co děláme (Mk 1,15).

Když nás Ježíš volá k tomu, abychom na sebe vzali svůj kříž a následovali Ho, volá nás k tomu, abychom se obrátili (Lk 9,23).

Abychom mohli činit pokání, musí nám Bůh dát nový život, nové srdce a víru (Ef 2,1; Ř 6,17; Ko 2,13; Ez 36,26; Ef 2,8; 2 Tm 2,25).

Proč je správné pochopení toho, co je to obrácení, tak důležité pro celkové sbrávenství církve?

Církev, která nerozumí správně tomu, co je to obrácení, bude:

1. Nabízet nekřesťanům falešnou jistotu spasení a nazývat je křesťany, i když jimi nebudou.
2. Způsobovat křesťanům zmatek v otázce, co to znamená být křesťan.
3. Špatně představovat Boha křesťanům i nevěřícím! Místo, aby odrážela Jeho svatý charakter a proměňující milost, bude taková církev představovat Boha jako někoho, komu nevadí hřích a kdo není schopen změnit lidský život.

Bůh ustanovil církev, aby zrcadlila Jeho slávu (Ef 3,10) skrze svaté životy svých členů (2 K 6,14–17; Mt 5,13–16). Církev, která má zmatek v otázce obrácení, bude plná falešných a slabých věřících a bude o Bohu šířit lži, nikoliv pravdu.

Naopak církev, která rozumí tomu, co to znamená obrácení, bude plná nedokonalých, ale rostoucích křesťanů. Bude ukazovat, že Bůh je svatý a že Jeho evangelium milosti je mocné a proměňující (Ř 1,16; 2 K 3,18).

- ◆ *...evangelium je moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří. (Ř 1,16)*

Proč je správné pochopení toho, co je to obrácení, tak důležité pro zdraví místní církve?

Zmatek v otázce obrácení

Zmatek v otázce obrácení narušuje zdraví místního sboru, protože členové sboru jsou nejistí, nebo dokonce oklamání ohledně svého vlastního duchovního stavu.

- Někteří v církvi si myslí, že nejsou obrácení, ale ve skutečnosti jsou. Takové pochybnosti se často objevují tam, kde je obrácení špatně chápáno jako naprosté zbavení se hříchu, který v nás přebývá. Takový zmatek zvyšuje nejistotu, a ta pak brání zbožné důvěře v Kristovo dokončené dílo.
- Jiní si myslí, že obrácení jsou, ale ve skutečnosti nejsou. Tato falešná důvěra začíná často u nedostatečného vyučování, které povzbuzuje k jistotě spasení bez jasného duchovního ovoce. Přijímání takového špatného vyučování vede k oklamání v otázce obrácení.
- Vždycky dochází k poškození zdraví církve. Pochybující sklíčenost i falešné ujišťování prostě nejsou charakteristikami zdravého sboru – a obojí se může šířit jako rakovina.
- Když se pastor nevyjadřuje dost jasně o tom, co je to skutečné obrácení, zatemňuje znaky nutné pro rozpoznání toho, kdo je spasen, a kdo nikoliv – tím ztrácí schopnost sloužit lidem podle jejich skutečných duchovních potřeb.
- Pokud je pastor duchovně zmatený a dezorientovaný, potom bude upadat duchovní zdraví celého sboru, protože takový pastor předepisuje

recept na uzdravení církve na základě špatné diagnózy.

- Výsledkem je církev plná lidí, kteří své duchovní nedostatky léčí špatnými léky, jež jim předepsal lékař, který zanedbává svou práci. Takový stav je nejenom nezdravý – je nebezpečný, a velmi rychle se může stát smrtelným.

Zdravé a jasné učení v otázce obrácení

Jasně porozumění tomu, co je to obrácení, přímo souvisí se zdravím místního sboru. Když lidé rozumí tomu, co je to obrácení, je svědectví celého sboru jasné a jednotné.

- Zmatek v otázce obrácení vede k zastření hranice mezi tím, kdo je křesťan, a kdo ne.
- Nejasnost ohledně obrácení často vede nevěřící k výsměchu a k odmítnutí křesťanství, protože vnímají pokrytectví lidí, kteří sice vyznávají, že jsou křesťany, ale ve skutečnosti jimi nejsou. Jako členové místního sboru se dopouštějí hrubých a opakovaných hříchů – a to není dobrým svědectvím o duchovním zdraví společenství.
- Zachová-li církev věrnost v učení o obrácení, potom bude veřejné svědectví takového místního sboru mnohem průkaznější, protože jeho členové budou opravdu obrácení křesťané, kteří ze své nové přirozenosti milují evangelium a život ve svatosti.
- Jednotné svědectví křesťanů o vzájemné lásce způsobí v nevěřící společnosti ochotu zvědavě a se zvláštním obdivem naslouchat hudbě společného života církve.

- Nejde pouze o nějaký účelový princip – je to biblický princip. *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým (J 13,35).*

- Správné porozumění tomu, co je to obrácení, je tedy nedílnou součástí jasného a jednotného svědectví celé církve, které je zase nutné k tomu, aby přibývaly další zkušenosti zdravého obrácení v místním společenství.

Jasně učení o obrácení je zárukou zdraví místního sboru, protože chrání čistotu členství v církvi.

- Čistota členství jednoduše ukazuje, zda lidé, kteří jsou přijímáni za členy, vykazují jasné známky toho, že jsou skutečně obrácení.
- Pastorační praxe, která přijímá lidi za členy církve na základě modlitby, kterou se modlili, nebo na základě toho, že reagovali na evangelizační výzvu, je nebezpečná, protože zanedbává nejzřetelnější důkaz pravého obrácení: Tím je pozorovatelné ovoce vytrvalé poslušnosti.
- Dopouštíme-li se takového jednání, ohrožujeme čistotu členství v církvi tím, že přijímáme do společenství smlouvy lidi, kteří nebyli znovuzrozeni z Ducha.
- Když je jasné, co rozumíme pod pojmem obrácení a jak obrácení rozpoznáváme v životech potenciálních členů, chráníme čistotu členství v církvi před poskvřením formálním členstvím těch, kdo sice vyznávají křesťanství, ale nežijí je.
- Čistota členství pak chrání církev před hrozbou, že v ní samotné budou povstávat falešní učitelé (Sk 20,30).

20 ZÁPAS O DUŠI

Jak se biblické porozumění otázky obrácení prakticky projeví v životě místního společenství?

Církev, která správně chápe, co je to obrácení, bude:

1. Dávat dobrý pozor na to, koho přijímá za člena sboru.
2. Žádat každého, kdo chce být členem, aby vysvětlil evangelium.
3. Zjišťovat, zda člověk nemá v nějaké oblasti nevyznané hříchy.
4. Křtít a vysluhovat Památku Páně s velkou pečlivostí. Členové nebudou tlačit své pastýře k tomu, aby křtili lidi uspěchaně a bez viditelného ovoce. Památka Páně bude správně vysvětlena – ten, kdo ji vysluhuje, také vysvětlí, komu je určena, a komu ne.
5. Dávat pozor na takové formy evangelizace, které mohou prostřednictvím emotivní manipulace nebo zředěného evangelia vést k falešnému vyznání víry.
6. Stěžit se před zlehčením hříchu. Členové budou toužit po vzájemné vyznatelnosti, po povzbuzování a napomínání od ostatních.
7. Praktikovat kázeň v církvi.
8. Hledat zjevnou hranici mezi církví a světem, např. tím, že bude veřejnou službou pověřovat jenom členy církve.

Církev, která nerozumí správně tomu, co je to obrácení, by mohla:

1. Být naplněna lidmi, kteří sice učinili nějaké prohlášení o Ježíši, ale nezažili radikální proměnu, kterou Bible představuje jako obrácení.
2. Považovat za křesťany takové lidi, kteří jimi nejsou. Nekřesťané se budou dívat na tyto „křesťany“ a budou

říkat: „To je křesťan? Vždyť žije stejně jako já! Proč bych měl věřit, když se naše životy ničím neliší?“

Můžete uvést nějaké příklady špatného přístupu k evangelizaci, který vychází z chybného porozumění tomu, co je to obrácení?

Evangelizační výzvy, karty rozhodnutí. Evangelizační výzvy a karty rozhodnutí vycházejí z přehnaného důrazu na roli člověka při obrácení, jako kdyby k obrácení došlo vždy, když někdo předstoupí před sbor. (Obrácení je dílem Ducha svatého!) Také podpis na kartičce s textem o rozhodnutí následovat Ježíše není totéž co pokání a víra. Bible nás volá k pokání a víře.

„Modlit se tuto modlitbu.“ Obrácení nepochybně zahrnuje modlitby k Bohu. Ale to, že někdo odřiká nějakou modlitbu jako formulku, nijak nezaručuje, že dotyčná osoba činila skutečné pokání a že věří. Nabádání nekřesťanů, aby se modlili „modlitbu spasení“, snadno vede k pokušení hledat ujištění v modlitbě jako takové, a nikoliv u Ježíše Krista.

Teatrální kázání a emocionálně podbízivá hudba. Dnešní křesťané vědí, že člověka není možné k víře „dotlačit“. Místo toho se ale lidi snažíme „okouzlit“, ať již hudbou, humorem nebo něčím dalším. Takové věci ale svádějí k tomu, že si lidé začnou plést emocionální reakce s pokáním a vírou. Jak snaha „dotlačit“, tak snaha „okouzlit“ ukazují, že v otázce obrácení spoléháme na tělesné věci. Ale obrácení nespočívá v moci evangelisty. Jenom Duch Boží dává znovuzrození (J 1,13). Podobně jako apoštol Pavel, tak i my bychom měli prostě „jasně říkat pravdu“ (2 K 4,2 B21).

Vyhlašování zprávy bez výzvy k pokání a víře. Jestliže říkáme lidem, co Kristus vykonal svým životem a svou smrtí, a nevyzýváme je k pokání, pak je utvrzujeme v tom, že potřebují jen informace a že největším problémem padlého člověka je „nevědomost“. Skutečně existuje problém „nevědomosti“, ale je zde také problém „vůle“ nebo problém „uctívání“. Věrný evangelista proto bude říkat svým posluchačům, jak mají reagovat na zprávu evangelia. Musí slyšet, že mají činit pokání a věřit.

Vyprávění příběhu bez výzvy k pokání a víře. Ani sdílení osobního svědectví, ani vyprávění biblických příběhů (o stvoření, pádu, usmíření, oslavení) sa-

mo o sobě nemusí nutně promlouvat do životů posluchačů. Ale stejně jako v předchozím bodě, tak i zde musíme lidem vysvětlit, že Ježíš je zde konkrétně pro ně a kvůli jejich hříchu a že On sám je volá k tomu, aby činili pokání a ve víře Ho následovali.

Navštěvování církve. Navštěvování církve z nikoho křesťana neudělá. Ale obrácení zahrnuje radikální odvrácení se od hříchu ke Kristu, od toho, že si člověk sám řídí svůj život, k tomu, že jeho život řídí Bůh – a to v každé oblasti, což bude obsahovat také opravdovou touhu po pravidelném společenství s Božím lidem.

– www.9marks.org –

NEDOCENĚNÁ MOC SPRÁVNÉHO POCHOPENÍ UČENÍ o obrácení v pastorači

Řádná nauka o obrácení a její nedocenený pastorační potenciál

Správná nauka o obrácení vás zmocní k pastorači.

Osobní příklad

Dovolte mi, abych vstoupil do tématu prostřednictvím příkladu. Jednou jsem se svému příteli vyznával z nesprávné touhy. Zcela frustrován jsem mu vysvětloval, jak si z teologického hlediska uvědomuji, že tato touha není správná. Avšak jedna část mého já byla v pokušení si tuto touhu ospravedlnit, protože jsem měl pocit, že je „vetkána do samotné podstaty mé osobnosti“ a že je „součástí nejnvtitnějšího uspořádání mé duše.“ Přesně tato slova jsem použil, abych příteli přiblížil, jak moc je se mnou tato touha spojena.

Můj přítel mi pokojně citoval z Božího slova:

◆ *...máte odložit toho starého člověka, který žije podle dřívějšího způsobu života a hyne v klamných žádostech... (Ef 4,22)*

Zdůraznil přitom „starého člověka“. Ano, je pravda, že takové touhy mohou být vetkány do osobnosti člověka či propojeny s nejnvtitnějším uspořádáním duše. Tvůj starý člověk hyne. Co jsi čekal, Jonathane? V určitém smyslu tyto žádosti představují mě samého.

Hned za rohem však čekala dobrá zpráva. Můj přítel dočetl oddíl do konce:

◆ *...máte se obnovovat duchem své mysli a obléknout toho nového člověka, který byl stvořen podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy. (Ef 4,23–24)*

Tedy – mám novou přirozenost, nebo ne? Existuje mé staré já, to jistě, ale je zde také

22 ZÁPAS O DUŠI

mé nové já. A toto nové já je tvořeno – a teď zůstřete svou pozornost – podle podoby Boží.

Krátce řečeno, můj přítel mi výběrem několika slov z Písma připomněl mé obrácení. A melancholii, kterou jsem toho dne cítil, živěnou rozčarováním z touhy po něčem, co jsem nemohl mít, nahradila radost, kterou vyvolalo toto připomenutí. Dalo mi to naději.

Dva způsoby, jak využít tento potenciál

Vidíte, jaká moc se nachází ve správném pochopení toho, co to je obrácení? A ve skutečnostech a zaslíbeních týkajících se života nového stvoření?

1. Dává schopnost povzbudit a vzpružit vaše bratry a sestry v Kristu, kteří jsou v sevření hříchu. Tím hříchem může být závislost. Může jím být nenávisť vůči jinému bratru nebo sestře ve sboru. Může jím být pocit zoufalství pramenící z nezjistitelných zdrojů. Cokoliv. V mnoha takových případech předstírá hřích – jakožto lhář – svou nevyhnutelnost. Bere na sebe masku „skutečného“, „autentického“ nebo „tak to prostě cítím“ anebo „přirozeného“, nebo dokonce „spravedlivého“. Správné učení o obrácení však zviditelňuje lež, která se nachází ve všech těchto postojích. „Ano, tvé city mohou být přirozené, ale nejsi jimi vázán, protože křesťanství je nadpřirozené. Jsi svobodný.“

Lidé se cítí být unášeni svým hříchem. Křesťanské učení o obrácení pomáhá křesťanům poznat, že tomu tak není. I když bitva trvá dlouho a zdá se, že každé dva kroky kupředu střídá jeden krok (nebo i více) vzad, schopnost změnit se pochází z poznání toho, co Kristus učinil při obnově člověka.

2. Správné pochopení toho, co to znamená obrátit se, vám dává schopnost ujišťovat křesťany o tom, že mají nový, odlišný život. Křesťanství poskytuje život Syna, v Jehož podobu jsme přetvářeni. Je to život svatosti, lásky a jednoty s Božím lidem. Je to život utrpení, který však zná naději a moc vzkříšení uprostřed trápení.

A dostáváme se k úžasné věci. Takové ujišťování patří nejen k takzvaným imperativům Nového zákona: „Jděte, buďte svatí a žijte v jednotě jedni s druhými!“, ale zároveň nám také oznamuje: „Takoví jste.“ Existuje nové já, a toto nové já je jedno se svatými a je svaté stejně jako Syn.

Kulturní pozadí

Udělejme si teď malý rozbor kulturního pozadí. Naše zromantizovaná kultura dává přednost skutečnému, přirozenému, autentickému. Objevování sebe sama a sebevyjádření jsou našimi největšími morálními činy. A tyto postoje pronikly do sborů a přetvořily naše názory na obrácení, členství a na naši novou identitu, kterou máme v Kristu. Kazatelé řeknou, že jsme všichni jen hledající. Všichni jsme na cestě. To znamená, že uděláš jeden krok, a pak další, a další.

V logice těchto populárních pastoračních metafor však chybí myšlenka rozhodného oddělení se od minulosti, fakt že jsme již byli zachráněni z nadvlády temnoty, zemřeli jsme starému člověku a vstali jsme k novému životu. Cesta objevování je něco úplně jiného než pohřeb a vzkříšení, starý člověk a nový člověk.

Nepopírám, že naše cesty nás mění. Prostřednictvím cest se vyvíjíme. A popravdě řečeno, duchovní růst se může jevit spíše jako graf evolučního vývoje

než jako přeměna housenky v motýla. Nechci zde prohlašovat, že takové výrocky postrádají jakoukoliv spojitost s duchovními věcmi. Nesmíme však zapomenout, co Nový zákon učí o moci konce posledních časů, jenž nyní nastává. Nové stvoření právě teď. To je obrácení.

Naproti alkoholikovi

A nyní tedy sedíte naproti alkoholikovi či oběti manželské nevěry, nepříjemnému diákonovi, který má na svědomí rozdělení sboru, mladému páru, který nemůže vystát zpívání kancionálových písní. Co je vaším úkolem? Připomenout jim, že jsou křesťané.

Možná jim pomůžete vrátit se zpět ke křtu, jako to dělá Pavel v 6. kapitole listu Římanům. Byli pohřbeni a vzkříšeni – a to už je něco! Opravdu chtějí pokračovat v hříchu, nebo chtějí hledat svobodu, budou hledat sílu k odpuštění, nebo tr-

vat na svém, stejně jako to dělá svět? Jak by mohli? Zemřeli hříchu a byli vzkříšeni do nového života s Kristem.

Váš pastorační úkol, ať už budete postupovat jakkoli, je najít taková slova a pokládat takové otázky, které uschopní svatého, jenž setrvává v hříchu, aby porozuměl tomu, co to znamená být – a to je důležité – znovuzrozeným křesťanem.

Poznámka pro kazatele: Kažte, vyučujte, zpívejte, chvalte Boha v modlitbách a doporučujte správné učení o obrácení. Nachází se v něm nedoceněná moc. Čím více mu budou vaši lidé rozumět, tím lépe je dokážete duchovně vést. A nejen to – oni budou vládnout stejnou mocí potřebnou pro přesvědčování a vyzbrojování jedni druhých.

– Jonathan Leeman –

Březen/duben 2012

© 9Marks. www.9Marks.org

NA POKRAČOVÁNÍ

ZNAKY PRAVÉHO BOJOVNÍKA VÍRY

Následující text je třetí částí brožury, která nese název „Sme fundamentalisté?“ Jejím autorem je Peter Masters, londýnský kazatel sboru Metropolitan Tabernacle (sbor založený Charlesem Spurgeonem). (-jk-)

◆ ... *pokládám za nutné napomenout vás, abyste zápasili o víru, jednou provždy odevzdanou Božímu lidu. (Ju 3)*

Následujících sedm bodů nám poslouží k ilustraci sedmi charakteristik novozákonní věrnosti evangeliu, jak se během staletí projevovaly v životě celých zástupů věrných svatých. Nyní totiž, v míře dosud nevídané, je Boží lid vyzýván k tomu, aby žil v souladu s učáním oponentů pravé víry. Současnost volá po pokoji a spolupráci s těmi, kdo věří „jinému evangeliu“. Já vám nyní nabízím pravý

opak. Budu popisovat ty, jejichž srdce je uchváčeno evangeliem, a tak ho musí v poslušnosti Kristu hlásat a ochraňovat. Taková je cesta a přesvědčení těch, kdo slyší slova svého Spasitele: „Bud' věrný až do smrti, a dám ti korunu života.“ To jsou znaky pravého fundamentalisty.

Aby bylo možné všechny výrazy zakončit stejně, musel se autor uchýlit k jisté improvizaci a najít slova, která v našem jazyce neexistují. Předem se za to omlouvá a věří, že přijmete i výraz „věřista“. Snad se dá považovat za slovo,

24 ZÁPAS O DUŠI

neboť jasně vyjadřuje základní aspekt křesťanova života.

1. Exkluzivista

- ◆ *V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.*

(Sk 4,12)

Fundamentalista věří v *jedinečnou* účinnost evangelia při záchraně duší. To znamená, že spasení přichází jedině skrze víru ve vykupitelskou smrt Ježíše Krista, skrze víru celým srdcem. Je to jediný prostředek spasení spolu se skutečným obrácením a odevzdáním se Jemu. Spasení tedy přichází výlučně skrze dílo obnovy, které vykonává Duch svatý, když přivádí hříšníka k novému životu v Kristu a dává mu novou přirozenost.

Skutečné spasení není možné najít v poslušnosti učení římskokatolické církve, jak to uvádí autoři spisu *Evangelikálové a katolíci společně*, který obhajuje ekleziologickou činnost, se kterou začalo množství nových evangelikálů v Americe v roce 1994. Pokud řekneme, že spasení je možné dosáhnout jinak než jedině a pouze pokáním a vírou v Kristovo dokonané dílo, popíráme evangelium. Nicméně, toto je běžný postoj nových evangelikálů.

Když tato slova čtou staří evangelikálové, jen se zamračí a řeknou si, že jde o zbytečné přehánění. Určitě si pomyslí, že žádný skutečný evangelikál nemůže věřit, že by Řím či liberalismus měl moc zachraňovat. Ale přesně to vedoucí nových evangelikálů tvrdí už mnoho let (v psané podobě). Většina charismatiků (protože patří mezi nové evangelikály) říká to samé. Není to výplod naší představitosti. Abychom mohli být věrní Pá-

nu a Jeho slovu, musíme být coby věřící exkluzivisté. Trvat na tom, že jedině ospravedlnění z víry přivádí hříšníka k Bohu. Fundamentalista se drží poznání, že biblická zpráva o vykoupení je absolutně nezbytná, a nedopustí, aby byla jakýmkoli způsobem oslabována. Spasitelná pravda nepřipouští kompromis a ztracené či potřebné duše nesmí být chybně oklamány. Křesťan nesmí a nemůže přiznat duchovní rozpoznání těm, kdo popírají evangelium.

2. Biblišta

- ◆ *Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.*

(2 Tm 3,16–17)

Fundamentalista věří v *neomylnost* Bible, stejně jako v její *autoritu*, zatímco noví evangelikálové často nelpí na tom prvním a nikdy na tom druhém. Fundamentalista je biblišta, protože věří, že Bible je dostatečným zdrojem veškerých informací v duchovní oblasti. Nikdy nesmí být narušena či doplněna žádným jiným autoritativním zdrojem. Fundamentalisté odmítají myšlenku, že Bůh promlouvá skrze kterýkoli z následujících pramenů; přitom každý z nich v různých dobách převzal nadvládu nad Biblí.

1. *Církevní tradice.*
2. *Lidský rozum a poznatky.*
3. *Církevní sněmy (synody).*
4. *Charismatická zjevení.*
5. *Světská psychologie.*

Fundamentalista věří, že Bible je jedinečná a skvělá, Bohem napsaná kniha, kterou je možné vykládat jen podle jejích vlastních zjevených pravidel. Proto-

že Bible je úplná a dostatečná pro naplnění všech potřeb, musí biblista také věřit, že zjevení bylo dokončeno a že závěrečná slova knihy Zjevení je třeba brát doslova. Bůh bude soudit ty, kteří prohlašují, že přijali nové zjevení.

Pán Ježíš oznámil (J 16,13), že Duch svatý uvede apoštoly do veškeré pravdy. Jakmile dokončili Nový zákon, už nebylo co odhalovat. Etapa, ve které apoštolové a proroci pokládali základy, už skončila (Ef 2,20). Víra jednou provždy odevzdaná svatým (Ju 3) je úplná. Podobně dar zjevení (pro apoštoly a proroky) přestal být udělován, i dar vykonávat znamení, který potvrzoval opravdovost nositelů těchto zjevení, skončil spolu s jejich životy. Fundamentalista je tedy biblista – člověk, který se drží jediné Bible a věří v její úplnost a dostatečnost k naplnění každé duchovní potřeby. Z toho vyplývá, že takový člověk věří i v konečné zjevení Písma.

3. Kreacionista

- ◆ *Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je Pánem nebe i země... (Sk 17,24)*

Fundamentalista je vázán i k tomu, aby byl kreacionista, který doslovně přijímá záznam o stvoření v šesti dnech, jak jej přináší kniha Genesis a jak jej potvrzují i další odkazy v Písmu. Zpráva o stvoření není v Písmu součástí knih, které obsahují přenesené významy jako knihy prorocké, nenachází se v jedné z knih historických. Je představována jako zpráva obsahující fakta, a jako takovou ji přijímá i Pán Ježíš Kristus. Fundamentalista ví, že historie lidstva se doslova hemží alternativními názory ohledně vzniku života, a tím odráží snahu člověka (pod satanovým vedením) vytlačit osobu Stvořitele, a tak po-

zbýt jakýkoli smysl pro odpovědnost vůči Němu. Odklonit se od popisu stvoření v knize Genesis v podstatě znamená kapitulovat ve prospěch velké satanovy lži a udělat z Bible jen knihu určenou omezeným lidským chápáním.

Noví evangelikálové se obvykle za biblický popis stvoření stydí. Příliš jim záleží na názoru lidí ze světa. Příliš se snaží být uznávaní světem a neevangelikálními učenci. Bojí se, že jimi budou ostatní pohrdat nebo je budou považovat za tmáře. (Pozn. autora: *V době, kdy byla publikována kniha The Fundamentals (Základy), zaujalo množství vedoucích konzervativních evangelikálů pozici někde uprostřed mezi stvořením a evolucí. Arminián George Frederick Wright, profesor v Oberlinu (který do této publikace také přispěl), vyučoval Bohem řízenou evoluci a věřil, že ji může odvodit z Písma. Kalvinista B. B. Warfield považoval evoluci za právoplatnou teorii Božího stvořitelského umění až do doby, než stvořil Adama a Evu – oni už do evoluční teorie nepatřili. Nakonec však vše, co zavánělo teistickou evolucí (nebo postupným tvořením), upadlo v nelibost u starých evangelikálů, kteří takové snahy vnímali jako možný zničující útok na pojetí Boha jako Stvořitele a na celistvost biblického zjevení.)*

4. Věřista

- ◆ *Od správci se nežadá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným. (1 K 4,2)*

Tento pojem, který jsem vymyslel, může znít zvláště, v zásadě však vyjadřuje následující: Evangelikál starého typu nebo fundamentalista je ten, kdo věří v moc Ducha svatého, která se projevuje skrze slovo Boží a přináší všechna du-

26 ZÁPAS O DUŠI

chovní požehnání. Fundamentalista chápe, že Bůh dal svému lidu omezenou řadu jednoduchých „prostředků“, kterými mohou zasáhnout ztracené a povzbuzovat Boží lid. Udělal to tak, aby se Jeho lid musel se svou vírou obrátit na Něj a na Jeho žehnající moc. Jak to vyjádřil jeden spisovatel, v díle evangelia jsme „uzamčeni do víry“.

Noví evangelikálové tomu nevěnují pozornost. Přicházejí s nekonečným množstvím lidských vylepšení a triků, protože jsou zcela nespokojeni s metodami a prostředky, které ustanovil Bůh. Využívají světský styl hudby a „showbyznysovou“ prezentaci zábavy a dramatického umění. Jejich experti na růst církve nestudují Písmo, ale soustředí se na to, jak se rozrůstají úspěšně sbory bez ohledu na jejich teologii (včetně katolických církví a sekt), aby mohli převzít jejich metody a postupy. Noví evangelikálové po celém světě odhodili starý důraz na svědectví a vyučování a nahradili ho tělesnými, světskými a manipulativními přístupy.

Noví evangelikálové nejsou věřící. Necítí se vázání cítit pouze zvěstovatelské metody Bible, doprovázené upřímnými modlitbami k Bohu s prosbou o zdar. Pokud se dá něčeho dosáhnout lidskými silami a vynalézavostí, pak mnohem raději volí tuto možnost. Zanechat je pouze s metodami, které používali apoštolové, byli by zoufalí, protože nový evangelikalismus nedává mnoho prostoru víře. Neopřekvapí nás, že množství nových evangelikálů se stalo charismatiky, protože už dlouho mají sklon hledat viditelná znamení, aby mohli zapůsobit na lidi. Znamení a zázraky charismatiků jsou v dokonalém souladu se sklony nových evangeli-

kálů jednat podle toho, co vidí, a ne vírou. Božímu dílu nepomáhají triky, ani bohatství či lidská síla, ale Duch Páně skrze víru. To je klíčový princip skutečného fundamentalismu. Jednoduše se spoléhají na Boží metody (biblické metody), na víru a modlitbu. Fundamentalisté jsou v tomto smyslu věřící.

5. Evangelista

- ◆ *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Mt 28,19–20)*
- ◆ *...konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě. (2 Tm 4,5)*
- ◆ *...běda mně, kdybych nekázal. (1 K 9,16)*

Fundamentalista je nadevše evangelista. Skutečně věří tomu, že pouze evangelium přijaté vírou může zachránit ztracené duše. Proto je vášnivým ochráncem a obhájcem nedotknutelnosti evangelia. Stejná vášeň ho nutí rozhlášovat evangelium široko daleko. Fundamentalista chce vidět opravdová obrácení působením Ducha svatého, ne jen povrchní souhlas s vírou nebo (osobní) rozhodnutí. Touží vidět skutečné pokání a víru, které doprovází všechny znaky nového zrození. Ve svých kázáních často vyzývá a protestuje, a modlí se za Boží požehnání, které by přineslo spásu mnohým.

Zdá se, že nový evangelikál se až příliš často zajímá o množství než o skutečně obrácené. Snad mu ani nevádí, že jeho obrácení tančí, pije a nadále navštěvují večírky, divadla, honí se za kariérou nebo jinými světskými zájmy. Vždyť mnohé z uvedených druhů zábavy se dokon-

ce stávají součástí jeho uctívání a hlásání evangelia.

Jestliže je nový evangelikál odborným „evangelistou“, hledá kompromis s Římem, jeho poselství je rozředěné, zaměstnává světské hudební a jevištní hvězdy, aby získal přízeň a uznání ve světě. Omezuje své poselství tak, aby neurazil své katolické souvěrce, takže už není hlásána celá Pravda. Fundamentalista věří, že hlásání evangelia je závislé na práci Ducha svatého, a proto zavádění nových prvků, které Boha urážejí, Ho jistě zarmoutí a bude překážkou pro opravdové pozháňání.

Nový evangelikál rád pořádá různé sociální programy, často v součinnosti s neevangelikálními církvemi (ačkoli obvykle nadměru přehání úroveň a efektivitu takového úsilí). Oproti tomu fundamentalista ví, že samotné evangelium přináší největší sociální pomoc do života lidí a rodin, a to takovou proměnou a nápravou, jakou nemůže způsobit žádná materiální pomoc. Určitě nesnižuje význam charitativní pomoci, vždyť fundamentalisté ze všech částí světa vynakládají na tuto oblast obrovské finanční částky. Přesto fundamentalisté kladou nejvyšší důraz na evangelium, skrze něž přichází věčná záchrana pro ztracené duše.

6. Separatista

- ◆ *Nedejte se zapráhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? ... A proto, vyjděte z jejich středu a oddělte se, praví Hospodin, ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu. (2 K 6,14–17)*
- ◆ *Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium*

než to, které jsme vám zvěštovali, buďž proklet! (Ga 1,8)

Fundamentalisté vždy hledají způsob, jak uchránit učení o víře, která zachraňuje duše, před znečištěním, rozředěním nebo zánikem. Nemíní popírat tyto doktríny tím, že přiznají duchovní rozpoznání lidem, kteří je odmítají. Nebudou podporovat názory, které Bůh odmítl. Budou a musí projevovat duchovní soucit (v duchu Římanům 10,1) vůči těm, kteří žijí v omylu, ale nikdy je v jejich klamu a omylu nebudou utvrzovat. Bůh volá svůj lid, aby ochraňoval Boží pravdu (a Boží církev) před chybným učením a aby stál jako osobitý, oddělený svědek.

Věřící starého stylu – naprosto oddaní Bibli – jsou Bohu zavázáni k poslušnosti a musí udržovat své sbory oddělené od všech forem falešného učení, které ničí doktríny o spasení duší z víry, jako je ospravedlnění jedině z víry. Pro fundamentalisty znamená oddělení se od hříchu, od světa a od falešného učení. Vyjádřeno jinými slovy to znamená, že fundamentalista touží vést postupně posvěcovaný život, bez světských vlivů, v církvi, která nedává prostor ani povzbuzení odpůrcům evangelia. Fundamentalista je vzdálen negativním postojům, a přesto si je jistý, že takto se projevuje poslušnost vůči jasným Božím nařízením a konec konců je to také nejprínosnější způsob, jak prosazovat a chránit spásné Kristovo evangelium.

Coby separatista je fundamentalista připraven, pokud bude povolán, dokonce zemřít, než aby uznal jakékoli „jiné“ evangelium. Celá vzešená armáda protestantských mučedníků sestávala ze sepa-

ratistů v tom nejlepší slova smyslu. Jistěže žádný fundamentalista si nemůže být sám sebou jistý, jak by obstál v hodině zkoušky, ale ve svém srdci je k tomu odhodlán, spíše než by zapřel svého Spasitele. Doufá, že v síle, kterou dává Pán, bude věrný dokonce až na smrt, protože ví, že Bůh mu svěřil do opatrování ten nejslavnější a nejdrahocennější poklad na zemi, zprávu o usmiřující a vykupitelné lásce. Jak by mohl takový poklad zapřít? Jak by se mohl vydržet dívat na to, jak je jeho hodnota snížena na úroveň skutků Říma nebo pyšné liberální domněnky?

Žel musíme říci, že je těžké si představit nové evangelikály, jak jsou ochotni zemřít za základy své víry. Už tisíckrát tyto základy zaprodali. Souhlasili s tím, že budou postaveny na stejnou úroveň jako spasení ze skutků, které hlásá Řím. Noví evangelikálové nejsou ochotní stát za pravdou, ani když jim nehrozí žádné fyzické utrpení nebo strádání. Jsou pro mír a bratrství i s odpůrci evangelia. Dávají přednost společným podnikům. Velmi rádi udržují blízké vztahy s liberály a katolíky při činnostech vykonávaných jejich denominacemi. Působí jim potěšení pod nimi sloužit. Horečně je objímají a nazývají je „bratry“ (a to i na národních televizních kanálech). Nadšeně přijímají neevangelikální duchovní a pastory jako vážené spolupracovníky a Boží služebníky bez ohledu na to, zda jsou z té či oné církve nebo zastávají to či ono učení.

Fundamentalista, vědom si své slabosti a malosti, si přes to všechno přeje celým svým srdcem stát pevně za Pánem, bez ohledu na to, co ho to může stát. Musí být separatista. Musí bojovat za pravdu, protože ji miluje víc než svůj život.

7. Aktivista

- ◆ *A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. (Mt 5,15)*
- ◆ *Vím o tvých skutcích, o tvém úsilí i tvé vytrvalosti; vím, že nemůžeš snést ty, kdo jsou zlí, a vyzkoušel jsi ty, kdo se vydávají za apoštoly, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři. Máš vytrvalost a trpěl jsi pro mé jméno, a nepodlehls únavě. (Zj 2,2-3)*

Tento sedmý rys fundamentalismu není příznačný pouze pro něj. U jiných směrů totiž najdeme také důraz na vitální aktivitu, a to dokonce i u sekt. Je zahrnut do tohoto seznamu jako výzva, protože věrnost pravdě nedoprovázená horlivostí je jistě velkým pokrytectvím.

Pravý fundamentalista musí být aktivista. Věří, že Bůh používá lidské nástroje a že každý křesťan je povolán ke službě pro království. Ví, že by se měl cítit Bohu natolik zavázán za spasení a natolik mít na paměti Jeho čest, jméno a slávu, natolik by měl být pohnut soucitem vůči ztraceným, že bude pracovat pro království. Jak by někdo mohl milovat pravdu a přitom v klidu odpočívat v tichém koutku svého žití? Smutné však je, že při řízení svého času a práce podléháme pokrytectví. Ale evangelikálové starého stylu přijímají výzvu a věrně konají.

Považujeme se za evangelikály starého stylu, a přesto nevykazujeme příliš mnoho horlivosti pro Pána? Ve Spojeném království je díky Bohu mnoho evangelikálních církví starého stylu, ale zdá se, jakoby některé nevnímaly svět kolem sebe. Skutečný historický fundamentalismus (pokud se vrátíme zpátky do dvacátých let dvacátého století) shro-

mažďuje děti do nedělní školy, žije ve společenství, neustále káže evangelium a využívá všech možností, jak oslovit lidi evangeliem. Pokud v nás žije Duch Nového zákona, nemůžeme a nebudeme odpočívat, dokud práce nepoběží a Pán nebude oslaven.

Jsmo fundamentalisté ve smyslu, jak je popisují tyto stránky? Může naše církev nést označení fundamentalistická? Jak si stojíme v těchto otázkách? Toto je původní biblické křesťanství a nic víc. Modlíme se za velký návrat a obrácení k evangelismu starého stylu v naší zemi. Toužíme vidět velký počet těch, kteří ne-

sou charakteristické rysy pravých fundamentalistů – nadšených pro základní doktríny víry.

– Peter Masters –

Překlad Dana Vondrušková

Předchozí části naleznete v ZODu č. 106, s. 23, pod názvem „Nový evangelikalismus“, a v ZODu č. 107, s. 25, pod názvem „Co říkají noví evangelikálové o fundamentalistech“.

Celou brožuru bychom rádi v dohledné době publikovali na našich webových stránkách a později také, dá-li Bůh, v tištěné podobě.

AKTUÁLNĚ

PÁN JEŽÍŠ KRISTUS – KOMPENZACE KŘIVD

**Nikdy se to sice nestalo, ani stát nemohlo,
ale nepřipomíná vám to něco?**

Apoštolé seděli společně v místnosti a živě diskutovali, když tu se náhle uprostřed nich objevil Ježíš. Právě ten, kterého vedoucí Izraele i Římané poslali na smrt.

Byl opět mezi svými a byl živý. Po pozdravu „Pokoj vám“ před užaslymi zraky přítomných řekl: „Hoši (J 21,5 B21), je nutno zajistit nápravu křivd, které se mně a vlastně i vám staly. Nuže, pojďme to zrekapitulovat: Moje újma – bolestné, suknice nesešívána, roucho, náklady na vonné masti a náklady na pohřeb. Vaše újma pak deprese a psychické strádání po mém ukřižování.“

Dále pak pokračoval.

„Když jsem umíral, tak jsem jim sice dokázal odpustit, ale náhrady za to, co mi vzali, se nechci vzdát. Ta suknice měla

svou cenu, ten šat také, a to nemluvím o tom ponížování a bolesti.

A nejen to, Pilát dobře věděl, že jsem nevinný, ale ze strachu mě poslal na potupnou smrt.

Jak jsem vám už jednou řekl, je mi sice dána veškerá moc na nebi i na zemi (Mt 28,18), jsem Bůh, kterému patří vše a svým slovem všechno udržuji (Žd 1,3), ale toto jim nedám. Musí mi vše, co mi neoprávněně vzali, vrátit. A to podotýkám, že se dobrovolně vzdávám příjmů, které nošením mého šatu získali. Vždyť ho užívali už nějaký čas a měli z něho užitek. Ten si velkoryse nebudu nárokovat.

Nejen oděv, ale i ty masti mají však svoji hodnotu, která se dá finančně vyjádřit.

30 ZÁPAS O DUŠI

Byla mi učiněna křivda. Sice žiji, jsem vlastně tvůrcem a majitelem všeho stvoření, mám neomezenou moc, ale ty šaty, sukničička a náhrady za pohřeb a vonné masti jim nedaruji. Ať to vrátí, a to, co nemohou, jako tu mast a bolestné, ať zaplatí.

Teprve potom budu uspokojen a vše, co mi vrátí, do posledního penízku použiji jen a jen pro větší slávu Boha Otce v nebesích, který jistě mému dílu, na něj tyto peníze použiji, požehná.“

– Jaromír Bubeníček –

Následující výzvu jsme dostali do redakce časopisu s prosbou o otištění. Tato výzva vyjadřuje postoje, které jsou nám blízké, a proto jsme se rozhodli, že ji otiskneme. Cele se ztotožňujeme se zásadou *sola Scriptura* a podobně jako bratři a sestry z Křesťanského společenství trváme jak na autoritě, tak také na neomylnosti Božího slova.

Jsmo potěšeni rozhodností autorů výzvy, s níž volají po oddělení se od falešného učení, stejně jako od těch, kteří svým přístupem a jednáním schvalují život v hříchu, a tak Boží slovo i evangeli-

um našeho Pána Ježíše Krista kompromitují. Je to přesně v souladu s Božím slovem, které říká:

◆ *Přikazujeme vám, bratři, ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, abyste se stránili každého bratra, který žije neukázněně, a ne podle toho, co jste od nás převzali. Vždyť sami víte, jak nás máte napodobovat, protože jsme mezi vámi nebyli neukáznění. (2 Te 3,6–7 ČSP)*

Věříme, že odvaha autorů této výzvy bude povzbuzením a vodítkem pro další křesťany, kteří se dostanou od podobné situace. (–jk–)

VÝZVA DELEGÁTŮM SVĚTOVÉ LUTERSKÉ FEDERACE, shromážděným v Ostravě dne 12. května 2012, učiněná Křesťanským společenstvím, o. s.

◆ *Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.*

(2 Tm 3,16–17)

Základní zásadou, na níž spočívala luterská teologie, byla zásada *sola Scriptura*. Tato zásada odkazuje k autoritě Písma svatého, sloužícího jako nejvyšší norma všeho, co se vyučuje, vyznává a praktikuje v církvi.

S velkou lítostí proto pozorujeme, že mnohé luterské církve (zejména v Evropě a Severní Americe) opustily tuto zása-

du a jejich vztah k Písmu je horší, než byl vztah římské církve k Písmu v dobách Lutherovy reformace. Jejich nesprávnými postupy při výkladu Bible je pokřiveno či zcela vyprázdněno její poselství.

V posledních letech se to projevuje zřetelně kupříkladu v tom, že takovéto církve schvalují homosexuální svazky a žehnají lidem k životu v hříchu. To, co Písmo nazývá hříchem, liberální teologové nazývají alternativním způsobem projevovalání lásky. Platí o nich slova apoštola Petra:

◆ *V Božím lidu bývali ovšem i lživí proroci; tak i mezi vámi budou lživí učitelé,*

kteří budou základně zavádět zhoubné nauky a budou popírat Panovníka, který je vykoupil. Tím na sebe uvedou náhlou zhoubu. (2 Pe 2,1)

Jsme přesvědčeni, že ti, kdo neuznávají autoritu neomylného Písma svatého, nejenže pozbyli právo nazývat se luterány, nýbrž i křesťany. Jestliže se v rámci Světové luterské federace (SLF) sdružujeme s těmi, které pokládáme za heretiky či odpadlíky, jaké má toto společenství smysl? Jaký z něho může vzejít užitek?

Vyzýváme představitele Světové luterské federace, aby přestali předstírat jednotu, která neexistuje. Je načase nazvat věci pravými jmény. Je načase říci, že v rámci Světové luterské federace se nacházejí církve, které nemají spolu navzájem nic společného, snad až na nějakou dávnou historickou či kulturní vazbu. Evropské a severoamerické církve mohou nadále v rámci SLF prosazovat svou nebiblickou teologii, předstírat jednotu a ignorovat hlasy církví, zejména z Afriky, Asie či Latinské Ameriky, které chtějí v tomto světě zvěstovat čisté Slovo Boží. Pokud nedojde k žádné změně, povede to k tomu, že církve věrné Písmu budou Svě-

tovou luterskou federaci opouštět, a my věříme, že mezi nimi bude i církev naše. Jinou cestou může být umožnění církvím, které jsou věrné Písmu a odkazu reformace, utvořit v rámci SLF vlastní užší společenství, kde budou moci prožívat bratrskou jednotu v pravdě a lásce; takováto jednotu je totiž v rámci celé organizace nemožná. Anebo je zde ještě třetí cesta. Je to cesta vytyčená slovy samotného Pána církve, který i dnes volá ty z Vás, představitelů luterských církví v Evropě, kdo jste zpronevěřilými vůdci, lživými učiteli a svědci nepatrných, k pokání:

◆ *Rozpomeň se, odkud jsi klesl, navrať se a jednej jako dřív. Ne-li, přijdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa, jestliže se neobrátíš. (Zj 2,5)*

Křesťanské společenství, o. s., je vnitromisijním hnutím ve Slezské církvi evangelické augsburského vyznání v České republice. Vzniklo na počátku 20. století z pozeňnaného duchovního probuzení, které dal Bůh na Těšínsku. Mezi jeho základní cíle patří praktické uskutečňování zásady všeobecného kněžství všech křesťanů.

Z POKLADŮ NAŠICH PŘEDKŮ

Na další stránce najdete přetištěný starý dokument, který byl zveřejněn na webových stránkách Církve bratrské a pochází z archivu této církve.

Jedná se o krátký leták ze začátku 20. století, který měl sloužit křesťanům k tomu, aby se dobře připravili na společné shromáždění. Je to vlastně takový pastorační návod k tomu, jak získat co největší užitek z bohoslužby.

Leták přetiskujeme v takové podobě, abyste ho mohli snadno okopírovat a používat ho ve svém vlastním místním sboru.

Ti, kteří nás předešli ve víře, měli velikou moudrost a my se od nich můžeme mnohému dobrému naučit.

Modlíme se za to, aby také vám, našim čtenářům, následující text posloužil k lepšímu následování našeho Pána Ježíše Krista.

32 ZÁPAS O DUŠI

Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém,
tam jsem já uprostřed nich.

Matouš 18:20

Bratře, sestro,

věříš opravdu slibům svého Pána? Toužíš činit Jeho vůli podle Jeho zalíbení? Pak ti nebude těžko uvážit a přijmout následující rady:

1. **Modli se věrně předem**, vyrovnán s Bohem i lidmi, za požehnání pro všechny účastníky pobožnosti, zvláště pak za zmocnění kazatele.
2. **Chod' zásadně včas** – nenech na sebe čekat svého Pána, nevyrušuj a nepohoršuj tak ostatních.
3. **Měj s sebou vždy** svoji bibli a zpěvník pro sebe a pro hosty.
4. **Obsaď volné místo vpředu** bez pobízení.
5. **Dělej si záznam textů** a hlavních myšlenek, abys mohl vše ještě i doma uvážit.
6. **Přivlastňuj si slyšené Slovo Boží** pokorně a vděčně před Bohem, který Ti má vždy co říci.
7. **Chraň si své požehnání ze Slova** a nerozpovídej si je zbytečně kolem všedních věcí.
8. **Varuj se pohoršení svých bližních** slovem i skutkem, abys nebyl překážkou vlivu Božího Slova, ale buď nositelem Božího světla, radosti a pokoje.
9. **Pamatuj na dílo Páně** ochotným a důstojným příspěvkem ze svých statků hmotných i duchovních.
10. **Všechno čiň jako Pánu a ne lidem**, poddej se dětinně vedení Písma a Ducha sv. a nebudeš zde ani dnes nadarmo!

VYVÝŠENOST KRISTA VE ZVĚSTOVÁNÍ EVANGELIA (Koloským 4,2–6)

Zimní konference Zápasu o duši a Poutníkovy četby
Brno 21. ledna 2012

Dobré odpoledne, bratři a sestry!

Vítám vás na třetí konferenci Zápasu o duši a Poutníkovy četby. Jsem rád, že vás všechny zase vidím. Stát před vámi je pro mne velká výsada. Modlím se, aby se tyto konference staly stálicemi našeho českého evangelikálního nebe. Náš text Koloským vrcholil nejen Pavlovou, ale i naší evangelizační „povinností“. Proto jsme toto zamyšlení nazvali: „**Vyvýšenost Krista ve zvěstování evangelia**“.

I. KDO JE K EVANGELIZACI ZPŮSOBILÝ A POVOLANÝ

Ať je Pavel naším vzorem v evangelizaci. Zde je náš text:

◆ *V modlitbách buďte vytrvalí, bděte a děkujte Bohu. Modlete se také za nás, aby Bůh otevřel dveře našemu slovu, abych mohl zvěstovat tajemství Kristovo, pro něž jsem teď ve vězení, a tak je mohl rozhlásit; neboť k tomu jsem poslán. Jednejte moudře ve styku s okolním světem a využijte čas vám svěřený. Vaše slovo ať je vždy laskavé a určité; ať víte, jak ke komu promluvit. (Ko 4,2–6)*

Poslední dny jsou věkem církve. To je věk vstupu do Božího království. Až skončí druhým příchodem našeho Pána, zavřou se vstupní dveře, stejně jako na Noemově arše, a nastane soud. Lid v Kristu, potažmo v arše, je ten, který si Bůh vyvolil a nastrojil pro sebe. Už Izajáš prozřetelně prorokuje:

◆ *...Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom? Já povedu pouštní cestu, pustou krajinou řeky. ...Lid, jež jsem vytvořil pro sebe, ten bude vyprávět o mých chvályhodných činech.*

(Iz 43,19–21)

Svět je tou duchovní pouští a pustinou. Lid, který si Bůh stvořil pro sebe, je církve. Tento lid bude na poušti světa vyprávět o cestě, o řečištích vod, bude vyprávět o Božích chvályhodných činech. A ty činy nejsou o nic menší, než to,

◆ *...Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují. (1 K 2,9b)*

Co oko nevidělo, ucho neslyšelo, a co vůbec člověku na mysl nepřišlo, je Pán Ježíš Kristus, jenž svůj lid na kříži zastoupil v potrestání. To je ta chvályhodná zvěst, kterou Boží lid vypráví. Evangelizace se nikdy nemine cílem a je vždy úspěšná:

◆ *Budiž vzdán díky Bohu, který nás stále vodí v triumfálním průvodu Kristově a všude skrze nás šíří vůni svého poznání. Jsme totiž jakoby vůni kadidla, jež Kristus obětuje Bohu; ta vůně proniká k těm, kteří docházejí spásy, i k těm, kteří spějí k zahynutí. Jedněm jsme smrtonosnou vůní vedoucí k záhubě, druhým vůní životodárnou vedoucí k životu. Ale kdo je k takovému poslání způsobilý? My nejsme jako mnozí, kteří kramají s Božím slovem, nýbrž mluvíme upřímně, z Božího pověření a před tváří Boží v Kristu. (2 K 2,14–17)*

34 ZÁPAS O DUŠI

Dnes, ve věku církve, mezi prvním a druhým příchodem Pána, Boží lid vládne spolu s Kristem, je uveden na nebeský trůn:

◆ *Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši, [první vzkříšení]. (Ef 2,6)*

Boží lid je královské kněžstvo, přebývá v podivuhodném světle, přebývá totiž v Pánu Ježíši Kristu:

◆ *Vy však jste „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu“, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla [do Krista]. (1 Pt 2,9)*

Církev, Boží chrám, Tělo Ježíše Krista, Boží lid, Boží Izrael, atd., povstal spolu s Kristem k věčnému životu znovunarozením z Ducha Božího, je pronásledován, sedí na trůnech, byl mu svěřen soud, nepodřídil se vládci ovzduší světského systému, totiž d'áblu, nenosí jeho znamení na čele, protože nemyslí světsky, ani jej nenosí na ruce, protože nekoná, jak koná svět:

◆ *Viděl jsem trůny a na nich usedli ti, jimž byl svěřen soud. Spatřil jsem také ty, kdo byli státi pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, protože nepoklekli před dravou šelmou ani jejím obrazem a nepřijali její znamení na čelo ani na ruku. Nyní [přítomný čas] povstali k životu a ujali se vlády s Kristem na tisíc let. (Zj 20,4)*

Skutečně církev vládne s Kristem? Ano, vládne! A bude vládnout po dlouhou, neurčitou dobu „tisíce“ let.

◆ *Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a ,tisíc let jako jeden den'. (2 Pt 3,8)*

Všichni v Kristu mají klíče od Božského království, jsou pověřeni o Božím království vyprávět, odemkat jej, jsou pověřeni zvěstovat dobré poselství, totiž evangelium. Křesťan, který byl spolu s Kristem duchovně vzkříšen a přenesen na nebeský trůn, dnes také s Kristem vládne, a má ohromnou moc hlásat odemykající evangelium, totiž vyprávět o Božích skutcích:

◆ *Dám ti klíče nebeského království: „Cokoli svážeš [odmítneš] na zemi, bude svázáno [odmítnuto] v nebi, a cokoli na zemi rozvážeš [přijmeš], bude rozvázáno [přijato] v nebi.“ (Mt 16,19)*

Zde, v Matoušovi, Kristus zmocňuje Petra a všechny, kdo věří v Kristovo mesiášství, aby reprezentovali svou skutečnou vlast, totiž nebesa. Mohou jménem Krista na zemi prohlásit, co bylo svázáno nebo rozvázáno v nebi. Toto zmocnění Božího lidu je také, mimo jiné, potvrzeno v následujícím, souběžném textu:

◆ *Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je zadržíte, tomu jsou zadrženy. (J 20,23)*

Podrobněji jsem tuto problematiku přednesl na konferenci ZODu a PČ v Ústí nad Labem v lednu 2010. Dnes krátce jen její závěr:

Věřící v Krista říkají jen to, co jim pověděl v Písmu Bůh, Duch svatý. Jako Boží vyslanci zde na zemi jen předkládají Boží rozhodnutí. Co Bůh v nebesích svázal, odmítl, to jeho lid zde na zemi prohlašuje za svázané, odmítnuté. Co Bůh v nebesích rozvázal, přijal, to jeho lid zde na zemi prohlašuje za rozvázané, přijaté. To je evangelizace z výsosti. Boží svrchovanost je v evangelizaci naprosto prvotní. Nejsme to my, ale Bůh, kdo zachraňuje. Každá světská evangelizační taktika je jalová. V evangelizaci je

potentní, když dovolíte, jen „Boží taktika“, a to je Jeho dekretní vůle. Tak jako jsme se tělesně narodili z Božího rozhodnutí, z Jeho dekretní vůle, Jeho výnosem, přestože máme tělesné rodiče; tak podobně všichni ti, kdo se narodili duchovně, jsou rovněž znovuzrozeni z Božího rozhodnutí, z Jeho dekretní vůle, Jeho výnosem, přestože mají „duchovní rodiče“, tj. všechny křesťany, kteří mají klíče od Božího království, kteří v souladu s nebesy svazují a rozsvazují, kteří zasívají evangelium, aby mu Bůh dal vzrůst v srdcích vyvolených Božích. Naše evangelizační práce není marná, protože Pán má svůj lid na mnoha místech:

◆ *Jedné noci měl Pavel vidění, v němž mu Pán řekl: „Neboj se! Mluv a nemlč, protože já jsem s tebou a nikdo ti neublíží. Mnozí v tomto městě patří k mému lidu.“ A tak tam Pavel zůstal jeden a půl roku a učil je Božímu slovu.* (Sk 18,9)

Takové verše motivují. Víím, že Bůh má v naší zemi svůj lid, který čeká, až mu do srdce zasejeme evangelium. A když jej nezasejeme my, Bůh si místo nás pro svůj lid nastrojí jiné rozsěvače, kteří Jeho lidu budou vyprávět o chvályhodných Božích činech, totiž o vykupujícím kříži Pána Ježíše Krista. Modleme se, aby nás Bůh za náš hřích ze svého evangelizačního rozvrhu nediskvalifikoval.

Kdybych musel spoléhat jen na padlou lidskou svobodnou vůli, tak bych všeho svého evangelizačního úsilí už dávno musel zanechat, protože přirozený člověk není uzpůsoben pochopit věci Božího Ducha. Víra přece nepřichází z pochopení, naopak, pochopení přichází z víry a víra z Boha.

II. POHNUTKY (MOTIVY) EVANGELIZACE

Často slyšíme, že evangelizace je poháněna touhou, aby všichni lidé, bez výjimky, přijali Krista, byli spaseni, a neskončili v zatracujícím ohnivém jezeře. Dovolují si namítnout, že tato pohnutka se neshoduje s Písmem, snižuje Ježíše Krista a podkopává biblickou evangelizaci. Jaký je tedy biblický motiv pro evangelizaci? Toto jsou tři základní pohnutky a záměry pro evangelizaci:

1. Abychom vyhlásili Boží slávu po celé zemi.
2. Abychom byli svědky toho, jak jsou Boží vyvolení přitahováni Otcem skrze Božího Ducha ke Kristu.
3. Aby ti, kdo nebyli od počátku zapsáni Otcem v knize života, byli bez omluvy, že odmítli Ježíše Krista.

Tyto tři pohnutky nejsou antropocentrické, jsou jasně teocentrické, a naprosto vyvyšují trojjediného Boha, tedy i Krista. Jestliže budeme mít v srdci tyto tři stěžejní pohnutky, zaměřené na slávu Boha, a budeme-li je podpírat Písmem, naše evangelizace nemůže minout cíl, protože jejím autorem je Nejvyšší.

Jestliže ale náš pohnutkou je, aby byli spaseni všichni lidé, bez výjimky, potom je náš záměr prvotně antropocentrický, zaměřený na prospěch člověka, a až druhotně na slávu Boha, kterou Bůh obdrží, nebo ne, podle toho, jak padlý člověk s ukřižovaným Kristem svévolně naloží. Tento přístup k evangelizaci obvykle neuspěje, protože jeho záměr – spasení celého lidstva, je v rozporu s Božím záměrem – jímž je spasení pouze těch, které dal Otec Synovi.

36 ZÁPAS O DUŠI

Proberme si nyní tyto tři biblické motivy pro evangelizaci:

1. Motiv – abychom vyhlásili Boží slávu po celé zemi.

O Boží slávě jsem obšírněji hovořil na loňské konferenci. Naší první, Bohem danou pohnutkou je hlásat vyvýšenost Krista jako Stvořitele a Udržovatele všeho viditelného i neviditelného vesmíru, Soudce a Spasitele. Musíme přetékat Písmem podepřeným a nepředstíraným vášnivým nadšením pro našeho Pána, který nás ze své vůle stvořil a vykoupil vlastní krví. Takové Krista oslavující nadšení Bůh rád přenáší prostřednictvím znovuzrození z Ducha na svůj lid, aby jej k sobě přitáhl. Bůh je naprosto svrchovaný, alfa a omega, počátek a konec všeho, co je.

◆ *Hospodin si postavil trůn na nebesích, všemu vládne svou královskou mocí. Dobrořečte Hospodinu, jeho andělé, vy silní bohatýři, kteří plníte, co řekne, vždy poslušni jeho slova! Dobrořečte Hospodinu, všechny jeho zástupy, vy, kdo jste v jeho službách a plníte jeho vůli! Dobrořečte Hospodinu, všechna jeho díla, na všech místech jeho vlády. Dobrořeč, má duše, Hospodinu! (Ž 103,19–22)*

V našem evangelijním nadšení musíme mít do srdce vtetované verše tohoto druhu, a musíme jimi přetékat:

◆ *...abys bez poskvrny a výtky plnil své poslání až do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Jeho příchod zjeví v určený čas požehnaný a jediný Vládce, Král králů a Pán pánů. On jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět. Jemu patří čest a věčná moc. Amen. (1 Tm 6,14–16)*

Když Pavel procházel Athénami a viděl sochy a chrámy všemožných bůžků, tak jeho prvotní evangelizační pohnutkou nebyl Kristův kříž, nýbrž Boží velikost a sláva:

◆ *Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země, a nebydlí v chrámech, které lidé vystavěli, ani si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní... (Sk 17,24–25)*

Není čas na podrobnější výklad Skutků 17,16–31. V tomto velikém evangelizačním úseku Pavel ani jednou nezminil vykupující Kristův kříž. Až teprve v 31. verši se zmínil o Jeho zmrtvýchvstání, aniž by zmínil Jeho zastupující smrt ukřižováním. Na tomto místě doporučuji knihu od A. W. Tozera „Poznání Svatého“, kterou vydalo nakladatelství Návrát v roce 2011. Poznání Svatého, pochopení toho, Kdo je Bůh, naprosto změnil náš přístup k evangelizaci. Samozřejmě, že vykoupení je jádro evangelizace. Přesto, poznání a vyvýšenost Svatého musí předcházet kříž, protože Jeho neomezená vyvýšenost ustanovila na věčnosti Kristův kříž. Malý, omezený bůh by spasení skrze kříž nemohl ani vymyslet. Velikost vykoupení vězí ve vyvýšenosti Boha, ve vyvýšenosti Pána Ježíše Krista. Ten, komu zvěstujeme dobrou zprávu, musí nejprve pochopit, že spása přichází od nevymezitelného, absolutně vyvýšeného Boha, jenž není omezen žádnými hranicemi. Jinak bude chápat kříž v omezeném smyslu, jako by jej spasil jen Ježíš, tedy člověk. Tíha kříže, tedy tíha totálně absolutního Boha, drtí všechny lidské evangelizační pokusy, které jsou zaměřeny ve prospěch člově-

ka. Bůh si stvořil svůj lid, Izrael Boží, kvůli sobě a pro sebe.

- ◆ *Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu. (Iz 43,25)*
- ◆ *Lid, jež jsem vytvořil pro sebe, ten bude vyprávět o mých chvályhodných činech. (Iz 43,21)*

Boží absolutní, královská totalita přivádí věřícího až k tetelivému, pozitivnímu úděsu:

- ◆ *Nemyslete si, že můžete říkat: „Náš otec je Abraham!“ Pravím vám, že Bůh může Abrahamovi stvořit děti z tohoto kamení. (Mt 3,9)*

To není obraz, to je skutečnost! Nemysleme si, že někoho svébytně přivádíme k víře. Bůh si nás uhnětl, doslova nadekretoval z kamení, lépe z hlíny, abychom jej milovali celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí, abychom rozsévali Jeho Slovo, Jeho evangelium spásy, protože bližního milujeme jako sebe sama. On je ten, kdo z našeho rozsévání Jeho Slova strojí svůj lid, jemuž dává vzrůst. Náš rozum se zastaví nad nekoječnou Boží láskou, když si uvědomíme, že nám podstoupil účast jak v tělesném rozmnožování, skrze mužské a ženské semeno, tak v duchovním rozmnožování skrze semeno Božího Ducha, jímž je Jeho Písmo, Jeho evangelium, které je ostřejší než jakýkoliv dvojsečný meč.

Naší prvotní starostí v evangelizačním úsilí by nemělo být, aby náš bližní jakýmsi mechanickým uplatňováním víry v Krista unikl peklu. Naší prvotní starostí by mělo být, aby náš bližní uslyšel z našich úst, a především srdcí, o nesmírně slavné Boží vyvýšenosti v tvoření a spasení. Shrnuto a podtrženo: Spás-

ný záměr evangelizace je druhotný. Prvotní záměr evangelizace je absolutní vyvýšení Boha, Pána Ježíše Krista!

2. Motiv – abychom byli svědky toho, jak jsou Boží vyvolení přitahováni Otcem skrze Božího Ducha ke Kristu.

Apoštol Pavel si jasně uvědomoval, že jeho evangelizační úsilí, v tom pozitivním smyslu, kdy jsme tou životadárnou vůní, jež vede k životu, není pro všechny lidi bez výjimky:

- ◆ *A tak všechno snáším pro vyvolené, aby i oni dosáhli spásy v Kristu Ježíši a věčné slávy. (2 Tm 2,10)*

Naším úkolem je v lásce a příkladem hlásat všem, protože nevíme, kdo patří k Božímu lidu, vyvýšenost Krista a Jeho zástupnou obětí na kříži. Kromě modlitby nemůžeme dělat víc. Přesvědčit může jen Bůh-Duch svatý. Kdybychom někoho přesvědčili my sami, peklo by jej jistě neminulo. I Pán Ježíš Kristus přece vztahoval svoji vykupující službu pouze na vyvolené, když prohlásil:

- ◆ *...Byl jsem poslán jen ke ztraceným ovčím z lidu Izraele. (Mt 15,24b B21)*

Z adamovské podstaty je rodem ztracený každý člověk, bez výjimky. To však neznamená, že je každý člověk, bez výjimky, „ztracenou ovčí“. Pán Ježíš Kristus jasně vymezil své ovce farizeům:

- ◆ *Ale vy nevěříte, protože nejste z mých ovčí. (J 10,26)*

Ztracenými Ježíšovými ovci jsou ti z vyvolených, které ještě Otec nepřítáhl Duchem svatým ke Kristu. Víme, že Kristus nepřišel spasit jen vyvolené etnické Židy; přišel spasit i vyvolené pohany. Z toho vyplývá, že ztracené ovce, pro které byl Kristus poslán, ať Židé nebo pohané, všichni patří do domu Izraele Božího.

Protože neznáme Boží tajemství, kdo patří do Jeho ovčince, kdo je od počátku zapsán v knize života, přistupujeme s Kristovým evangeliem ke všem lidem naprosto stejně; přestože víme, že někteří nikdy nebudou spaseni, protože nejsou z Kristových ovcí, a proto nikdy neuvěří.

Naše pohnutky, proč evangelizujeme, musí být zakotveny v Písmu. Naší pohnutkou nikdy nesmí být sentimentální, antropocentrická touha soustředěná na člověka, aby byli všichni, bez výjimky, spaseni. Bůh je svatý, a člověk je ze své přirozenosti zlý, a nezasluhuje nic jiného, než být oddělen od Svatého, kterého nezná. Zde jsou jen tři důvody, proč naše evangelizační úsilí musí být prvotně teocentrické, a až druhotně antropocentrické:

1. Prvotní antropocentrismus by popíral vykupující Boží lásku, kterou chová jen k těm, které vyvolil ke spáse:

◆ *V něm **nás** [ne všechny] již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. Ve své lásce **nás** předem určil, abychom [jennom my] rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny. (Ef 1,4–5)*

◆ *Muži, milujte své ženy, **jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval**, [a za nikoho jiného]. (Ef 5,25)*

◆ *Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si **nás** zamiloval, probudil **nás** k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy... [1. vzkříšení] (Ef 2,4–5a)*

2. Prvotní antropocentrismus by popíral kletbu uvalenou na zavržené, a zneplatňoval verše jako tento:

◆ *A křičeli velikým hlasem: „Kdy už, Pane svatý a věrný, vykonáš soud a za*

naši krev potrestáš ty, kdo bydlí na zemi?“ (Zj 6,10)

3. Prvotní antropocentrismus by dokonce způsobil hořké zklamání, protože Bůh nezamýšlel spasit všechny lidi bez výjimky. Mnozí přece skončí daleko od Boha v hořícím jezeře. My všichni přece máme starost, milujeme své bližní, a víme, že je hrozné upadnout do rukou živého Boha (Žd 30,31).

◆ *Víme, co je to bázeň [hrůza KR] před Hospodinem, a **proto přivádíme lidi k víře**. Bohu je zřejmé, kdo jsme, a doufám, že je to zřejmé i vašemu svědomí. (2 K 5,11)*

Nechceme, aby kdokoliv skončil v zatracení. Neustále však musíme mít na zřeteli svoji osobní, katastrofální hříšnost, a neuvěřitelnou, překvapující Boží milost, která se nad námi vůbec sklonila. Nejsme ani o chlup lepší, než ti, kdo budou trávit věčnost bez Boha. Kdyby Bůh svrchovaně nevyvolil naše bídné duše, po právu bychom skončili v pekle jako ostatní:

◆ *I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní. (Ef 2,3)*

Proto tak intenzivně cítíme s těmi, kdo až do konce svých dnů odmítají Krista. Musíme se však na jedné straně vyrovnat se všeobecnou lidskou hříšnou ohavností; a na druhé straně s naprostou Boží svrchovaností udělit milost svým, jak sám ráčí. Boží milost k vyvoleným není samozřejmá, a už vůbec není podmíněna jakoukoli jejich ctností. Musíme naučit milovat všechny Boží milosrdné výnosy a přidat se jim, On chyby nedělá.

3. Motiv – aby ti, kdo nebyli od počátku zapsáni Otcem v knize života, byli bez omluvy, že odmítli Ježíše Krista.

Veškeré stvoření je stvořeno pro Boží slávu. (1) Vyvolení, aby se na nich Bůh oslavil svým milosrdenstvím – a to je dobro. (2) Ponechání zlu, aby se na nich Bůh oslavil svou spravedlností, když odsoudí jejich nevíru. Hřích je v tom, že nevěří v Krista. Odsouzení zla, negace negativního, je přece také dobro. Nebesa budou radostně jásat nad Boží spravedlností, uvítají Boží odsouzení hříšných:

- ◆ *Potom jsem slyšel mocný hlas jakoby obrovského zástupu na nebi: „Haleluja! Spasení, sláva i moc patří Bohu našemu, protože právě a spravedlivé jsou jeho soudy!...“ (Zj 19,1–2a)*

Děkujeme bez ustání milosrdnému Bohu, že kvůli Kristu, ne kvůli sobě, nejsme mezi odsouzenými. Člověk je skutečně v hloubi srdce zlý. Bůh člověku dává dostatek „svobodné vůle“, aby člověk uskutečňoval své zvrhlé touhy:

- ◆ *Hospodin učinil vše k svému cíli, i svévlníka pro zlý den [den soudu]. (Př 16,4)*

1. Bůh používá **zlé**, aby dosáhl svého záměru:

- ◆ *Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibíli na kříž a zabili. (Sk 2,23)*
- ◆ *Syn člověka jde, jak je určeno, běda však tomu člověku, který ho zrazuje. (Lk 22,22)*
- ◆ *Proto vzplanul Hospodin proti Izraeli hněvem. Vydal je po všechen ten čas do rukou aramejského krále Chazaela a do rukou Ben-hadada, syna Chazae-
lova. (2 Kr 13,3)*

2. Bůh ustanovil den, kdy bude ty **zlé** soudit:

- ◆ *Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých. (Sk 17,31)*

Nejenže je ustanoven tento den, ale všichni zlí jsou ustanoveni k onomu dni:

- ◆ *Hospodin učinil vše k svému cíli, i svévlníka pro zlý den [den soudu]. (Př 16,4)*

Snad všichni si někdy tajně myslíme, že Bůh chybuje, když odsoudí tolik lidí do věčného ohně. „*Takové monstrosity bychom my přece nebyli nikdy schopni.*“ To jen dokazuje, jak hřích znetvořil náš úsudek, jak nechápeme vyvýšenou svatost Boha; a jak nechápeme naprostou padlost člověka.

Jak jsme již řekli, naše evangelizační úsilí vydává vůni k životu i smrti. Bůh se nemůže neoslavit:

- ◆ *Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal. (Iz 55,11)*

Evangelium vyvoleným srdce změkčuje, ostatním zatvrzuje:

- ◆ *Co dodat? Izrael stále nenašel to, co hledá. Vyvolení toho dosáhli, ale ostatní byli zatvrzení. (Ř 11,7)*

Luther řekl: Když slunce svítí na hroudu vosku, ten měkne, taje, a stává se poddajným. Když svítí na hroudu jílu, ten tvrdne, a zkřehne. Podobné to je, když totéž evangelium osvětluje srdce vyvoleného a nevyvoleného. Jedno srdce se stává poddajnějším, druhé zatvrzelejším.

Zopakujme si nakonec naše motivy a pohnutky k tomu, proč evangelizujeme. Naše evangelizační úsilí musí být vždy prvotně teocentrické, soustředěné na Boha, druhotně antropocentrické, soustředěné na člověka. Základní tři pohnutky a záměry pro evangelizaci byly tyto, a vryjme si je do mysli a srdce:

1. Abychom vyhlásili Boží slávu po celé zemi.
2. Abychom byli svědky toho, jak jsou Boží vyvolení přitahováni Otcem skrze Božího Ducha ke Kristu.
3. Aby ti, kdo nebyli od počátku zapsáni Otcem v knize života, byli bez omluvy, že odmítli Ježíše Krista.

– pst –

KÁZÁNÍ

KOMU PATŘÍ SLÁVA?

Milí bratři a milé sestry, dnes máme neděli Trojice svaté, a v tento den si máme připomínat, že máme Boha, který se zjevuje ve třech osobách. Je to Bůh Otec – Stvořitel, Syn Ježíš Kristus – Spasitel, Duch svatý – Posvětitel. Mezi těmito osobami Trojice panuje dokonalý vztah lásky. A právě dnešní text hovoří o všech osobách Trojice. Nicméně hlavním námětem našeho textu je Boží sláva. My, jako Bohem stvořené bytosti, si musíme stále znovu a znovu připomínat, že zde nejsme pro sebe, nýbrž pro Boží slávu. Je to proti naší přirozenosti. Stále s tím musíme bojovat. Stále nás to táhne k naší vlastní slávě. Stále chceme, aby tedy byl Bůh pro nás. Ale přitom máme toužit po tom, abychom tu byli my pro Něj. Vyslechněme, co říká dnešní text o Boží slávě.

◆ *V něm byla i vám, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium o svém spasení, a uvěřili mu, vtisknuta pečeť zaslíbeného Ducha svatého jako závdavek našeho dědictví na vykoupení těch, které si Bůh vydobyl k chvále své slávy. (Ef 1,13–14)*

Jak jsem již řekl, tento text se dotýká všech osob Trojice, a přitom hovoří o Boží slávě.

Podívejme se tedy, co nám tyto dva verše ukazují o vztahu Trojice a Boží slávy.

1. Cíl: Otcova sláva

Když se podíváme na poslední úsek našeho textu, čteme zde o tom, že si Bůh vydobyl věřící lidi, aby se stali „chválou Jeho slávy.“ To je takový zvláštní termín. Ale v praxi to znamená, že křesťané, ti, kdo patří Kristu, zvyšují Boží slávu.

Představte si krásnou nevěstu. A představte si, že tato nevěsta má nějaký pěkný náhrdelník. Ten náhrdelník zvyšuje, nebo ještě lépe zdůrazňuje její krásu. A my zde čteme, že pokud patříme Kristu, zvětšujeme nebo zdůrazňujeme Jeho slávu. Nevím, co vás při čtení těchto slov napadá. Já si říkám, že moje přítomnost u svatého, dokonalého Boha bude vždy ostudou. Vždyť jsem takový hříšník, a tak často Ho svým chováním zklamal. Ale ono nejde o naši hříšnou lidskou přirozenost. Ne, ta nepřináší Bohu slávu. Slávu Mu přináší fakt, že pokud jsme věřící, tak platí, že nás sám Bůh vytrhl ze spáru d'ábla a povolal za své.

Boží sláva je pro nás něco tak nepochopitelného, že ji vůbec nedokážeme uchopit. Boží slovo nám dává jen náznak, když říká:

- ◆ *To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: Září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek. (Zj 21,23)*

Boží sláva je prostě nepopsatelná. Boží sláva je vzácný dar, ale na druhou stranu nám Bible říká, že když budeme usilovat o to, abychom žili tak, jak to chce náš Pán, budeme Boží slávu rozhojňovat. Poslouchejte, co řekl Pavel:

- ◆ *At' tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží. (1 K 10,31)*

Náš život, naše poslušnost mohou způsobit, že se rozhojní Boží sláva. Není to něco úžasného? Já, obyčejný človíček tady v maličké České republice, se mohu zasloužit o to, aby přibýlo Boží slávy. Kéž bych opravdu tuto svoji příležitost využil.

2. Nástroj: Kristova oběť

Ukázali jsme si, že cílem všeho je, aby byl Bůh oslaven. A pro někoho to může být velkým zklamáním, protože očekával, že cílem je, aby byl oslaven on sám. Takový člověk najednou zjišťuje, že křesťanství není v prvé řadě o tom, že jsem lepším člověkem, nýbrž o tom, že tvářím v tvář poznání Boha mi dochází, jak velký je On, a jak nicotný jsem já. Najednou člověku dojde, že nemůže Bohu přikazovat, co má dělat. Nemůžu Mu nic přikazovat, když řeším své nemoci, své finanční problémy nebo třeba svůj charakter.

A teď by se někdo mohl zeptat, proč vůbec věřit takovému Bohu. A i tento text nám říká proč. Je zde řeč o evangeliu. A evangelium je ta dobrá zpráva. Je to dobrá zpráva o tom, že si nás Bůh zamiloval a přijal nás do Svě slávy. Jakým způsobem nás Bůh přijal do Svě slávy?

Skrze Ježíše Krista. A zde máme druhou osobu Trojice.

Všichni víte, že Ježíš Kristus dal svůj vlastní život, abychom se se svým Bohem mohli radovat z Jeho slávy a mohli na ní mít podíl. Díky Jeho smrti je každý, kdo Mu uvěří, nazván Božím synem, a má tak podíl na Boží slávě. Pavel řekl:

- ◆ *Proto se navzájem přijímejte, jako i Kristus přijal nás do Boží slávy. (Ř 15,7 B21)*

Všimněme si jedné velmi důležité věci. Pavel říká, že už jsme přijati do Boží slávy. A to je něco zvláštního. Protože se mnozí z nás tak necítí? Možná si řeknete, že pokud to, co zažíváme, je Boží sláva, tak nám tedy asi k ničemu není. Stále zažíváme bolesti, stále procházíme trápením, stále něco! Kde je ta Boží sláva? Odpověď tkví v tom, že dokud jsme ještě v tomto hříšném těle, nemůžeme Boží slávu dokonale vnímat. Zažíváme jen její náznaky. A ty zažíváme ve chvílích, kde se ve víře absolutně spoléháme na Boha. V té chvíli zažíváme Boží slávu.

Sám osobně jsem nejvíce vnímal Boží slávu, když jsem sám Bohu vyznával svoji lásku a absolutní důvěru, a to především v těžkostech. Dále jsem ji zažíval ve chvílích, kdy podobné věci vyznávali druzí. Když nemocný člověk s touhou po životě vyzná, že je ochoten z Boží ruky přijmout i smrt, zažívám Boží slávu. Když vdova vyzná: „Bůh dal, Bůh vzal, jméno Hospodinova buď požehnáno!“, tehdy zažívám Boží slávu. Když dívka s touhou po vztahu a manželovi Bohu vyzná, že chce být raději navždy bez manžela, ale s Ním, než s manželem a bez Něj – potom zažívám Boží slávu. Když slyším mladé lidi, kteří říkají a žijí

42 ZÁPAS O DUŠI

to, že jsou na misi ochotni položit i život, aby bylo šířeno evangelium – tehdy vidím Boží slávu. Jak jsem řekl, zde na zemi zatím zažíváme jen odlesk Boží slávy, ale Boží sláva je i zde. A jednou, jednou ji uvidíme a zažijeme plně.

Kristus je ten, kdo nám vydobyl spasení a kdo nám také připomíná, že každý den, znovu a znovu, jsme uzdravováni Jeho ranami, abychom i my mohli být součástí Boží slávy.

3. Důkaz: Závďavek Ducha

Závěr našeho textu patří Duchu svatému. Je zde řeč o tom, že ti, kdo uslyšeli evangelium o tom, co Bůh pro Svou slávu učinil v Ježíši Kristu, a kdo tomu uvěřili, přijali závďavek Ducha svatého. A to máme třetí osobu Trojice v akci. Tento text nám říká, že ve chvíli, kdy člověk uvěří, dostává Ducha svatého. Takže od chvíle, kdy jste uvěřili, má tento Duch svatý prostor ve vašem životě. Otázkou pak už zůstává, kolik prostoru Mu dáváme.

Každopádně už není třeba žádné další zkušenosti či žádného dalšího prožitku, abychom ve svém životě zažívali moc Ducha svatého. Dostáváme Ho ve chvíli, kdy jsme uvěřili. To říká tento text. V Bibli je popsáno několik situací, kdy tomu bylo jinak. To se týká především letnic, které jsme si připomínali před týdnem. Tehdy Duch svatý nově sestoupil na apoštoly. (Skutky 2) Jinak tomu bylo také, když bylo evangelium poprvé přineseno Samařanům (Skutky 8). A do třetice tomu bylo jinak, když bylo evangelium předáno pohanům, konkrétně Kornéliovi (Skutky 10). V těchto případech se odehrál zvláštní přijetí Ducha svatého jako znamení to-

ho, že evangelium bylo zvěstováno další skupině lidí. Jinak ale Pán Bůh zaslibuje, že dar Ducha svatého přijmeme hned při svém obrácení, jak říká náš dnešní text.

To ovšem neznamená, že tady s Duchem svatým končíme. Přesný opak je pravdou. Boží slovo nám říká, že povinností křesťanů je usilovat o to, aby Duch svatý měl co nejvíce prostoru v jejich životě. Apoštol Pavel zapsal:

◆ *Neopíjejte se vínem, v němž je prostopášnost, ale buďte naplňováni Duchem. (Ef 5,18)*

Máme být naplňováni Duchem svatým. To znamená, že máme usilovat o to, abychom se nechali vést více Duchem svatým, a méně sebou samými. To se má projevit přítomností ovoce Ducha svatého jako je láska, radost, pokoj a další.

Co má věřící člověk dělat, aby byl naplňován Duchem svatým? Především o to má prosit! Prosme o přítomnost Ducha svatého v našich životech. A potom je zde druhá rada, máme Ho používat. Je to stejné jako s našimi svaly. Když je nepoužíváte, ochabnou. Stejně je to s Duchem svatým. Když Ho nepoužíváte, když Ho zarmucujete, ochabne. Ubývá Jeho vliv v našem životě. Ale určitě bude Duch svatý ve vás posílen, když budete reagovat pokáním na Jeho jemný hlas, který usvědčuje z hříchu. Určitě bude Duch svatý ve vás posílen, když poslechnete Jeho nabádání a půjdete se smířit s bratrem. Určitě bude Duch svatý ve vás posílen, když zareagujete na Jeho volání a zapojíte se do nějaké služby. Určitě bude Duch svatý ve vás posílen, když se spolehnete na Jeho ujišťování ve chvílích, kdy vás přepadne strach a pochyb-

nosti. Bratři a sestry, buďme naplňováni Duchem svatým.

Náš dnešní text nás přímo nevybízí k naplňování Duchem svatým, ale oznamuje nám dobrou zprávu, že jsme přijali pečeť Ducha svatého, jako zálohu na to, že jednou budeme v nebesích účastni

dokonalé Boží slávy. Tato záloha nám připomíná, že nejde o nás. Jde o Boží slávu. Ale dokonalý a všemocný trojjediný Bůh chce tuto slávu zažívat s námi. Kéž bychom s Ním v Jeho slávě jednou všichni byli.

– Michal Klus –

SVOBODA BOŽÍCH DĚTÍ

◆ *Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena. Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů. Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti – ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje, že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích. Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu. A nejen to: i my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru sténáme, očekávající přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla. (Ř 8,15–23)*

Díky Ježíši Kristu mohou věřící poznat pravdu, která je „učiní svobodnými“, jak píše ve svém evangeliu apoštol Jan (Jan 8,32). Svoboda vydobytá Kristem je mnohorozměrná. Vysvobozuje od řady věcí a závislostí. Předně od zákona smrti

a hříchu. V listu Římanům apoštol Pavel uvádí:

◆ *Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 6,23)*

A dále dodává:

◆ *Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti. (Ř 8,2)*

1. Díky Ježíšově oběti nám jsou odpuštěny hříchy.

◆ *On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa. (1 J 2,2)*

Ježíšovou obětí jsme se stali spravedlivými před Bohem. V listu Římanům apoštol Pavel připomíná věřícím, že Ježíš:

◆ *...byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění (Ř 4,25)*

A tak:

◆ *...máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista... (Ř 5,1) a*

◆ *budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. (Ř 5,9)*

Tedy od věčné smrti a věčného zatracení.

2. Boží spravedlnost jsme získali díky víře v Ježíše Krista, a ne ze skutků

44 ZÁPAS O DUŠI

zákona (myšleno židovského čili Mojžíšova zákona). V listu Galatským to apoštol Pavel jasně říká:

- ◆ *Víme však, že člověk se nestává spravedlivým před Bohem na základě skutků přikázaných zákonem, nýbrž vírou v Krista Ježíše. I my jsme uvěřili v Ježíše Krista, abychom došli spravedlnosti z víry v Krista, a ne ze skutků zákona. Vždyť ze skutků zákona, nebude nikdo ospravedlněn'. (Ga 2,16)*

3. Boží spravedlnost nesena vírou v Ježíše Krista nás tak osvobodila i od Mojžíšova zákona, jak to obšírně osvětluje apoštol Pavel v sedmé kapitole listu Římanům. Dočteme se tam např. následující slova:

- ◆ *Právě tak jste se i vy, bratří moji, stali mrtvými pro zákon skrze tělo Kristovo, abyste se oddali jinému, tomu, který byl vzkříšen z mrtvých, a tak nesli ovoce Bohu. Když jsme byli v moci hříchu, působily v nás vášně podněcované zákonem a nesly ovoce smrti. Nyní, když jsme zemřeli tomu, čím jsme byli spoutáni, byli jsme zproštěni zákona, takže sloužíme Bohu v novém životě Ducha, ne pod starou literou zákona. (Ř 7, 4–6)*

4. V Kristu Ježíši jsme tedy rovněž osvobozeni od zákona, který obsahoval až 613 přikázání, v tom 365 zákonů a 248 příkazů. Apoštol Pavel to v listu Efezským objasňuje následovně:

- ◆ *V něm je náš mír, on dvojnásobně spojil v jedno, když zbořil zeď, která rozděluje a působí svár. Svou obětí odstranil zákon ustanovení a předpisy, aby z těch dvou, z žida i pohana, stvořil jednoho nového člověka, a tak nastolil mír. (Ef 2, 14–15)*

Ono „zbořil“ se týká všech ustanovení židovského zákona, včetně Desatera, obřízky, svěcení soboty a všech židovským svátků a svátostí.

V listu Židům je výstižně objasněno to, jak s Ježíšem přišla změna kněžství, a tím i zákona:

- ◆ *Avšak mění-li se kněžství, nutně nastává i změna zákona. A ten, na něž se to slovo vztahuje, pocházel z jiného pokolení, z něhož nikdo nekonal službu u oltáře. Je dobře známo, že náš Pán pocházel z Judy a u Mojžíše není zmínky o kněžích z tohoto pokolení. To vše je ještě zřejmější, když podobně jako Melchisedech je ustanoven jiný kněz ne podle zákona o tělesném původu, nýbrž na základě svého nepomíjejícího života, jak se o něm svědčí: 'Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchisedechova.' Tím se ovšem ruší předchozí příkaz jako neúčinný a neužitečný – zákon totiž nic nepřivedl k dokonalosti – avšak na jeho místo přichází lepší naděje, jejíž mocí přistupujeme až k Bohu. (Žd 7, 12–19)*

Když si to stručně zrekapitulujeme, tak nás Ježíš dokonale osvobodil od zákona hříchu a smrti, od Božího hněvu, od věčné smrti, od věčného zatracení a od všech požadavků Mojžíšova zákona. To vše patří ke zmíněné svobodě Božích dětí, Božích synů a dcer. Z citovaných textů navíc můžeme odvodit to, že zmíněná svoboda není jen svobodou od něčeho, ale také svobodou k něčemu. Totiž svobodou k novému životu v Duchu.

5. Svým zmrtvýchvstáním nám Ježíš dává schopnost plnit veškeré požadavky svatosti. Boží zákon tak není zrušen, ale dokonale naplněn. Boží zá-

kon dosud trvá, ale nyní Ježíš přináší „nová přikázání“, jak je psáno např. v páté kapitole Matoušova evangelia:

- ◆ *Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit. Amen, pravím vám, dokud nepomine nebe a země, nepomine ani jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane. Kdo by tedy zrušil jediné z těchto nejmenších přikázání a tak učil lidi, bude v království nebeském vyhlášen za nejmenšího; kdo by však zachovával a učil, bude v království nebeském vyhlášen velkým. Neboť pravím vám: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do království nebeského. (Mt 5,17–20)*

6. Ježíš tedy „zrušil“ platnost Mojžíšova zákona jeho naplněním. Proto může od nás tak mnoho požadovat, často i nad rámec Mojžíšova zákona. Milování nepřátel, nerozlučitelnost manželství, posvěcený život, nezištná služba všem bližním atd. Získána svoboda nám nemá sloužit „za plášť nepravosti“ (1 P 2, 16) či být příležitostí „k prosazování sebe“ (Ga 5,13). Jako Boží děti máme „činit spravedlnost“, „milovat svého bratra“ (1 J 3,10) a být bezúhonní a ryzí uprostřed „pokolení pokřiveného a zvráceného“ (Fp 2,15). Ovšem to, co od nás Ježíš žádá, v nás zároveň plní mocí Ducha svatého. I o tom píše apoštol Pavel ve svém listu Římanům:

- ◆ *Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, pro-*

tože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni.

(Ř 8,9–10)

Proto také v úvodu tohoto zamyšlení stojí napsáno:

- ◆ *Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. (Ř 8,15–17)*

Apoštol Jan k tomu dodává:

- ◆ *Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha. Milování, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest. (1 J 3,1–2)*

Naším cílem i budoucností je tedy být podobni Kristu, který je zároveň odleskem Boží slávy a výrazem Boží podstaty (Žd 1,3) a zároveň vzorem zralého lidství (Ef 4,13). Proto celé „tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů“. Od Božích synů tvorstvo očekává vysvobození „z otroctví zániku“. Jak si máme toto očekávání vysvětlit? Líbilo se mi následující vysvětlení jednoho kazatele. Pádem člověka do hříchu došlo i k úpadku celého vesmíru, celého stvoření, čili celého tvorstva. Začal např. působit zákon entropie čili postupného nárůstu chaosu a neuspořádanosti. Vesmír, tedy svět jako celek, tak spěje ke svému nevyhnutelnému zániku. Jeho nadějí však zůstává zjevení slávy Božích

46 ZÁPAS O DUŠI

děti spjaté s druhým příchodem Ježíše Krista. Ten pak zahájí proces postupné obnovy celého vesmíru a celého tvorstva. Na tom se můžeme podílet i my. Nebojme se vstoupit s plným nasazením do svobody Božích dětí, a to k větší Boží

slávě a chvále, k našemu vlastnímu prospěchu, k užítku našich bližních i celého tvorstva. Amen.

– Stanislav Heczeko –
(LECAV Praha), Praha, leden 2010

NAPSALI JSTE NÁM

ZÁPAS O PNEUMATIKU

✉ ...Zápas o duši znám moc dobře. Setkala jsem se po revoluci ve Zlíně s bratrem Steigerem, který nám ho dovezl a pak pravidelně nějakou dobu zasílal. Manžel ho tehdy nosil do práce a četlo ho tam celé oddělení konstrukce. No, a protože to byli konstruktéři pneumatik, tak váš časopis dostal přezdívkou

„Zápas o pneumatiku“..., takže mu tak říkáme dodnes. Čteme ho na internetu, ale mám radost, že ho tak po dlouhé době můžu mít v tištěné podobě. Když si v budoucnu vzpomenete, tak budu ráda, když mi ho zase pošlete, já bych ho pak zase dala dál, aby byl k užítku.

– Hanka K. –

RADOSTNÉ SPASENÍ

Slovo úiry přijímané v radosti Ducha svatého (1 Te 1,1–10)

Zimní konference 2013

Brno, 19. ledna 2012, modlitebna BJB

Program:

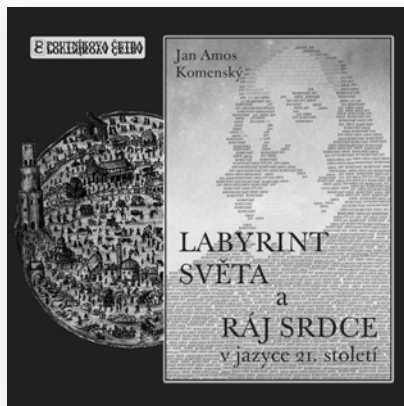
- 1 Te 1,1–2** Spasení se týká církve (*Jaroslav Kernal, Zápas o duši*)
- 1 Te 1,3–4** Spasení začíná vyvolením (*Pavel Steiger, Zápas o duši*)
- 1 Te 1,5** Spasení je dílem Ducha svatého (*Petr Papež, Poutníková četba*)
- 1 Te 1,6–7** Spasení je přijímáno v evangeliu (*Lance Roberts, BJB Kroměříž*)
- 1 Te 1,8** Spasení vede ke zvěstování evangelia (*Daniel Adamovský, BSK Kladno*)
- 1 Te 1,9–10** Spasení vede k proměně života a učení (*Peter Vajda, NKZ Bratislava*)

Nejprodávanější kniha

nakladatelství Poutníkova četba v roce 2011 a 2012 – Komenského

Labyrint světa a ráj srdce v jazyce 21. století

NYNÍ I JAKO AUDIOKNIHA NA CD

Poslechněte si poutavý příběh o tom, jak poutník hledající smysl života projde všechna zákoutí světa, aby nakonec zklamán světem našel v pokoji svého srdce Spasitele Pána Ježíše Krista. Dozvíte se, jaký je rozdíl mezi životem lidí nevěřících a životem těch, kteří odevzdali svůj život Spasiteli Pánu Ježíši Kristu. Celý příběh pro nás znovu ožívá

v moderním, srozumitelném jazyce.

Komenského Labyrint by neměl chybět v žádné knihovně – je ověřený staletími, stále aktuální a rozhodně stojí za přečtení.

Knihy – pevná vazba, 168 stran, formát 156×236 mm, cena 280 Kč.

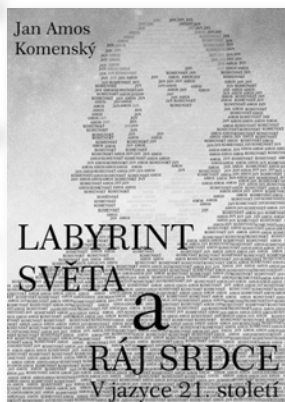
Nyní je možnost zakoupit knihu jako:

Audionahrávku na CD (MP3), cena 150 Kč

nebo

komplet kniha + CD

za zvýhodněnou cenu 323 Kč (sleva 25%).

*www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,
tel.: +420 472 741 623*

Poutníkova četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39

**Objednávky časopisu, knih, nahrávek
a své připomínky, názory, náměty nebo články
posílejte na:**

zapasodusi@gmail.com

Nebo na adresu: **Zápas o duši, Veleslavínova 14
400 11 Ústí nad Labem**

Telefon do redakce: (+420) 411 440 021

**Dobrovolné příspěvky posílejte přiloženou složenkou nebo
převodem z účtu. Jako variabilní symbol použijte číslo
uvedené na Vaší etiketě.**

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)
2600196560 / 8330 (Slovensko)

www.reformace.cz

Posláním občanského sdružení Reformace.cz je pomáhat jednotlivcům, místním sborům a dalším misijním organizacím naplňovat příkaz Pána Ježíše Krista nést Boží slovo do celého světa a vychovávat učedníky.

Na webu naleznete: stovky nahrávek kázání a vyučování • webový archiv časopisu Zápas o duši • úvahy a vyučování • elektronické knihy • internetový časopis Reformace • staré publikace ke stažení • videa • a další.

HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)

pondělí 23³⁰–0⁰⁰, středa 17¹⁵–17⁴⁵, čtvrtek 5⁰⁰–5³⁰

ZÁPAS O DUŠI © vydává Reformace.cz, Hošťálkova 1b, 169 00 Praha 6,
IČ: 41605012

Redakce a administrace: Veleslavínova 14, 400 11 Ústí nad Labem

Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal

Redakční rada: Radovan Hynek, Petr Papež, Klára Steigerová, Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý

Číslo 113, vyšlo 13. července 2012, ev. č. MKČR: E 11180

Tiskne PBTisk a. s., Dělostřelecká 344, 26101 Příbram

Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ!**

ISSN 1804-2880